

«Από τη στάση θα αναγευνηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΗ 29 ΑΠΡΙΛΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 66 - ΔΡΧ. 30

ΖΗΤΩ Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΚΑΤΩ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΚΑΤΩ ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ ΓΣΕΕ ΚΑΙ ΕΚΑ

Οι κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ στέλνουν επαναστατικό χαιρετισμό στους εργάτες όλης της γης που παλεύουν για τη λευτεριά και το σοσιαλισμό ενάντια στην καταπίεση του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού ενάντια στην αστική τάξη, ενάντια στους ρατσιστές και τους σιωνιστές.

Από την Πολωνία στην Ν. Αφρική κι' από τη Χιλή ήσαμε το Αφγανιστάν και την Καμπότζη η εργατική τάξη και οι επαναστατικοί λαοί όλου του κόσμου δείχνουν το πραγματικό τους ανάστημα' αφηφούν τις δυσκολίες, περιφρονούντα εμπόδια, δυναμώνουν την ενότητα τους και προχωρούν κατά κύματα.

Οι αντιδραστικοί κάθε είδους κομπάζουν ότι η εργατική τάξη και οι λαοί δεν έχουν πια τη δύναμη να τους ανατρέψουν και ότι ο επαναστατικός μαρξισμός δεν είναι πια ένα νικηφόρο θεωρητικό όπλο. Είναι αλήθεια πως το παγκόσμιο εργατικό κίνημα υπέστηκε τα 30 τελευταία χρόνια την ήττα της παλινόθεσης του καπιταλισμού στα δυο μεγάλα του φρούρια την ΕΣΣΔ και την Κίνα και πως το σοσιαλιστικό στρατόπεδο έπαψε να υπάρχει.

Είναι ακόμα αλήθεια ότι τα μεγάλα κομμουνιστικά κόμματα στις καπιταλιστικές χώρες διαλύθηκαν μετά την κυριαρχία του ρεβιζιονισμού σ' αυτά.

Παρ' όλα αυτά οι αντιδραστικοί φοβούνται. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι δυναμώνουν τις δικές τους στρατηγικές πρακτικές και φονιάζουν ενάντια στους εξεγερμένους λαούς, έτσι εξηγείται ότι δεν τολμάνε να αφαιρέσουν τις κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις που απόσπασαν οι λαοί μέσα από τις επαναστατικές θύελλες που ακολούθησαν την έκρηξη του Β' Παγκόσμιου πολέμου. Έτσι εξηγείται η γολή που χύνουν ενάντια στο μαρξισμό και τη δικτατορία του προλεταριάτου, ιδιαίτερα ενάντια στον Στάλιν και τον Μάο τσε Τουνγκ.

Αυτός είναι ο κοινός παρονομαστής όλων των αντιδραστικών με επικεφαλής τον Γκορμπατσώφ και Ρήγκαν: το μίσος τους στον μαρξισμό και στην παγκόσμια εργατική τάξη.

Σήμερα αντίθετα με την φαινομενική του ισχύ, το στρατόπεδο του ιμπεριαλισμού είναι πολύ αδυνατισμένο.

Οι δύο υπερδυνάμεις, οι μεγάλοι εχθροί των λαών, εχτός από την αζεπέραση οικονομική και κοινωνική κρίση που τις δένει καταναλώνονται στα ετοιμάζονται για τον πόλεμο ανάμεσά τους ενώ συγκροτούνται ανάμεσά τους σ' όλα τα σημεία του πλανήτη πράγμα εξαιρετικά ευνοϊκό για τους λαούς.

Οι ιμπεριαλιστικές χώρες δεύτερης κατηγορίας, ο Β' κόσμος έχει επίσης βαθείς αντιθέσεις με τις υπερδυνάμεις και δεν πέφτει με όλο του το βάρος ενάντια στους λαούς.

Τέλος, και το σπουδαιότερο, όλες οι καταπιεσμένες χώρες του κόσμου που περιλαμβάνουν την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού του πλανήτη ανεξάρτητα ακόμα κι' από το γεγονός ότι βρίσκονται σήμερα κάτω από την κυριαρχία των αστικών τους τάξεων δυναμώνουν την ενότητα τους και την αντίσταση τους στον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό.

Η χώρα μας δεν ξεφεύγει από αυτούς τους κανόνες που διέπουν τις αντιθέσεις, σε παγκόσμια κλίμακα. Η εργατική τάξη επικεφαλής του εργαζόμενου λαού της χώρας μας μισεί τις υπερδυνάμεις και απομονώνει ολοένα και περισσότερο τα τσιράκια τους, ενώ ταυτόχρονα δεν είναι καθόλου διατεθειμένος να υποταχθεί στα σχέδια του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού και στον τύπο εξάρτησης που αυτός προωθεί στην χώρα μας.

Νατίσσο απέναντί της η εργατική τάξη της χώρας έχει μια από τις πιο ξενόδουλες, πιο αρπαχτικές, πιο κοντόφθαρες και δίχως χαρακτήρα αστικές τάξεις του γ' κόσμου. Αυτή η αστική τάξη έχει επιδοθεί τα τελευταία χρόνια με την κυβέρνηση Παπανδρέου σε μια άνευ προηγουμένου επίθεση στο βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. Έχει καταφέρει να αφαιρέσει ένα τεράστιο μέρος του εργατικού μισθού που είχε κατακτηθεί σε μια προηγούμενη φάση και έχει καταφέρει να μετατρέψει τη βιομηχανία, το εμπόριο και το δημόσιο τομέα σε κότερο των μισθωτών, όπου η μεγαλύτερη παραβίαση του ωράριου και των συνθηκών δουλειάς να συνδυάζεται με το πιο άθλιο μεροκάματο. Αυτό το σπουδαίο κατόρθωμα η αστική τάξη το χροστάει πάνω απ' όλα στο ρωσικό σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Αυτός διαθέτει ένα μοναδικό πολιτικό εργαλείο στη χώρα μας το ψευτοΚΚΕ, του οποίου ηγείται μια δράκα ασοστατών στην υπηρεσία της ρωσικής υπερδύναμης.

Για να τραβήξει την χώρα στο άρμα της και να εκτοπίσει τον ανταγωνιστή της, τις ΗΠΑ, η Ρωσία εξασφαλίζει στην αστική τάξη ένα σιδηρόδεσμο εργατικό κίνημα. Αυτή χάρη στους πανούργους σοσιαλφασίστες εργατοπατέρες του ψευτοΚΚΕ έχει καταφέρει να πάρει τις μισές κερκές στην κορυφή του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και το κυριώτερο να εμποδίσει με την δολιχότητα αλλά και βία την ανάπτυξη κάθε αριστερής συνδικαλιστικής αντιπολίτευσης.

Έτσι ψευτοΚΚΕ και Κυβερνητική Εργατοπατέρες με όση βοήθεια μπορούν να τους δώσουν οι παλιοί δεξιοί εργατοπατέρες έχουν καταφέ-

ρει να διαλύσουν το εργατικό, συνδικαλιστικό κίνημα στη βάση του.

Αυτό είναι το πιο μελανό σημείο της σημερινής πολιτικής εξέλιξης στη χώρα μας, ακριβώς δηλαδή τη στιγμή που οι υπερδυνάμεις επιδίδονται στον πιο ξέφρενο ανταγωνισμό, ακριβώς τη στιγμή μάλιστα που η ρωσική υπερδύναμη βρίσκεται στην πιο άγρια επίθεση για ηγεμονία στη χώρα αξιοποιώντας την φιλορωσική πολιτική του Παπανδρέου. Ακριβώς τώρα ο μεγαλύτερος παράγοντας αντίστασης, σ' αυτά τα σχέδια: η εργατική τάξη δεν διαθέτει την αναγκαία συνοχή και ανεξαρτησία απέναντι στην αστική τάξη, ώστε να τα ματαιώσει.

Αυτή είναι η μία πλευρά του ζητήματος. Η άλλη είναι ότι κανένα από τα τρία μεγάλα κόμματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ψευτοΚΚΕ) δεν διαθέτει ρεύμα πολιτικής εμπιστοσύνης από τον λαό.

Όλα τρίζουν και όλα δοκιμάζονται από διαρροές μελών σε μεγάλη κλίμακα.

Στο συνδικαλισμό η απομόνωση των εργατοπατέρων που αντιστοιχούν σ' αυτά τα κόμματα είναι ακόμα μεγαλύτερη έτσι ώστε να χρεωκοπή ο κρατικός και γραφειοκρατικός συνδικαλισμός που γέννησε τις εκτροματικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ.

Αυτοί οι δύο εχθρικοί προς την εργατική τάξη μηχανισμοί είναι ανίκανοι πια να πραγματοποιούν οποιαδήποτε παρωδία απεργίας και οι συγκρούσεις ανάμεσά τους αφήνουν παγερά αδιάφορη την εργατική τάξη.

Στο βάθος αυτής της εξέλιξης είναι η αντίσταση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού που εκφράζεται προς το παρόν με παθητικό τρόπο. Δεν θ' αργήσει η ώρα που θα εκφραστεί με τρόπο ενεργητικό. Τα σπέρματα ενός τέτοιου πραγματικού απεργιακού διεκδικητικού κινήματος υπάρχουν. Τέτοια ήταν η απεργία των μεταλλεργατών του Πειραιά του Γενάρη η απεργία του ΗΑΠΑΠ πρόσφατα, η παρατεταμένη απεργία των εργαζόμενων στην ΕΛΚΑ - ΑΣΠΙΩΤΗ ενάντια στην Εθνική Τράπεζα, που συνεχίζεται. Παντού ξεσπάνε τέτοιες απεργίες σήμερα που πνίγονται από τον αστικό και ρεβιζιονιστικό τύπο που βάζουν στην πρώτη γραμμή το αίτημα της αύξησης στο μεροκάματο και που δείχνουν ότι η εργατική τάξη είναι αγανακτισμένη με την πολιτική της πείνας και θέλει και μπορεί να διεξάγει σκληρούς ταξικούς διεκδικητικούς αγώνες.

Στην πραγματικότητα σήμερα το μόνο πράγμα που λείπει από την εργατική τάξη είναι το κόμμα της. Ένα κόμμα εξοπλισμένο με την ακατονώκινη θεωρία της εργατικής τάξης, τον μαρξισμό - λενινισμό - μαοισμό,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

Ένας συμβιβασμός προς όφελος του ρωσόφιλου μπλοκ

Στις 18 Απριλίου ο Ραυτόπουλος δήλωνε: «Αύριο η Ε.Ε. της Γενικής Συννομοσπονδίας καθώς και η ολομέλεια της διοίκησης, θα ανακοινώσουν τις αποφάσεις τους, τις οποίες και θα προσαρμόσουν στην προώθηση του συνεδρίου της ΓΣΕΕ. Ενώ συνεδρίου του οποίου η αναγκαιότητα της πραγμάτωσής του -κάτω από τις επιταγές του 1264 και του καταστατικού- είναι θέλημα της εργατικής τάξης.

Η καθ' οιονδήποτε τρόπο αναβολή του θα δημιουργήσει τεράστιο πρόβλημα στην πορεία της ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος, αφού θα αποσπλάσει πλέον όλες ανεξαιρέτως τις παρατάξεις για το ποια ΓΣΕΕ θα διεκδικούμε από δω και πέρα».

Την άλλη μέρα στην Ε.Ε. της ΓΣΕΕ ο Ραυτόπουλος πρότεινε την αναβολή του συνεδρίου και αυτό έγινε δεκτό, μέχρι την έκδοση της απόφασης του Αρείου Πάγου!

Τι είχε συμβεί; Είχε προηγηθεί η συνάντηση Παπανδρέου - Γεννημα-

τά, το πρωί στο Καστρί, και η δήλωση του Γεννηματά οποίος με σαφήνεια έλεγε: «Πιστεύω, ότι όχι μόνο το συνέδριο της ΓΣΕΕ θα γίνει αλλά θνάαι και ενωτικό».

Έτσι λοιπόν η μάχη για την κυριαρχία μέσα στην ΓΣΕΕ, έκλεισε προσωρινά με έναν συμβιβασμό από την μεριά του Ραυτόπουλου, έναν συμβιβασμό που σε αυτή την φάση οφείλει το φιλορωσικό μπλοκ.

Επάνω στον χαρακτήρα της πάλης στη ΓΣΕΕ έχουμε αναφερθεί αναλυτικά σε προηγούμενα άρθρα μας. Έχουμε αποδείξει πως η Κουτσουρωργική φράξη με εκφραστή το Ραυτόπουλο, επιθυμούσε τώρα μια πραγματοποίηση του συνεδρίου χωρίς και ακόμα την συμμετοχή του ψευτο - ΚΚΕ για να εξασφαλίσει τον πλήρη έλεγχο του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά και ταυτόχρονα να προβάλλει σαν πολιτική διέξοδο την γραμμή της κυβερ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΣΕ ΝΕΑ ΕΞΑΡΣΗ Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟΝ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Στις 16.4.88 ανεχώρησε και στις 19.4.88 κατέφθασε στο Πεκίνο ο Χρ. Σαρτζετάκης, ανταποκρινόμενος σε επίσημη πρόσκληση της κινεζικής κυβέρνησης.

Η επίσκεψη αυτή χαρακτηρίστηκε εξαρχής από ένα πολύ σημαντικό για τα πολιτικά και διπλωματικά δεδομένα γεγονός. Παρά το ότι η επίσκεψη αυτή ήταν επίσημη, αποσιώσασε καταφανέστατα και επιδεικτικά ο υπουργός εξωτερικών κ. Παπούλιας. Πράγμα, που είναι αδιανόητο για τέτοιου τύπου επίσκεψη και μάλιστα στη μεγαλύτερη χώρα του τρίτου κόσμου.

Φυσικά ο ίδιος ο Κ. Παπούλιας σε συνεργασία πολιτικής κάλυψης υπό την σκέπη του Α. Παπανδρέου «φρόντισε» να ξεποστειλεί στην Κίνα μαζί με τον Χρ. Σαρτζετάκη τον αναπληρωτή υπουργό εξωτερικών Γ. Καψή. Πράγμα, που ερμηνεύεται σαν μια φανερά υποβαθμισμένη συνοδεία από τη μεριά του υπουργείου εξωτερικών. Μαζί του φυσικά και ο Τρίτος με τον Ρουμ-

λιώτη για να προσδώσουν «όγκο» στην συνοδεία, αλλά όχι πολιτικό βάρος και κύρος από μεριάς της κυβέρνησης.

Η απουσία αυτή του ίδιου του υπουργού εξωτερικών, που ενέχει πολιτική θέση αμέσως μετά τον πρωθυπουργό, σε μια επίσημη και σημαντική επίσκεψη μάλιστα, μας κάνει να μιλάμε για μια αντίθεση μεταξύ υπουργείου εξωτερικών και κυβέρνησης από τη μια σε κόντρα με την προεδρία από την άλλη. Δηλαδή για μια αντίθεση μεταξύ των εκδηλών ρωσόφιλων Παπούλια - Α. Παπανδρέου με τον αρχαιολάτρη σωβινιστή Χρ. Σαρτζετάκη. Μ' αυτήν ακριβώς την αντίθεση ξεκίνησε η επίσκεψη Σαρτζετάκη στην Κίνα και μέσα στα πλαίσια της ξετυλίχτηκε ακόμη και μετά την έκδοσή της στην χώρα.

Στην Κίνα ο Χρ. Σαρτζετάκης, στην επίσημη αντιφώνηση του κατά την διάρκεια του προεδρικού γεύματος, έμεινε με ιδιαίτερο τρόπο — και με ικανοποίηση για τους κι-

νέζους— στην κατάσταση στο Αφγανιστάν και στην Καμπότζη, με γνωστές τις θέσεις της κινεζικής πλευράς για την αντιπαλότητά της, έστω και μικρότερη σε σχέση με την παλιά, ενάντια στη Ρωσική υπερδύναμη και τα Βιετναμέζικα τσιράκια της, που συντηρούν εστίες επιθετικού πολέμου της Ανατολ. και Ν.Α. Ασίας. Βέβαια εδώ σαν γνήσιος αστός δεν παράλειψε να εκφράσει την εκτίμηση στον άγριο καπιταλιστικό δρόμο στον οποίο έχουν οδηγήσει την Κίνα οι ρεβιζιονιστές του Πεκίνου.

Φυσικά αυτή η δήλωση Σαρτζετάκη θάφτηκε απ' το σύνολο του α-

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς

στικού τύπου και τα κρατικά μέσα μαζικής ενημέρωσης και φιλοξενήθηκε μόνο στον «Ριζοσπάστη», το καθαρόαιμο έντυπο - πρακτορείο του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού για χάρη ευθιξίας, πολεμικής και «για την τιμή των όπλων»...

Από το σημείο αυτό και μετά ξετυλίγεται μια πρωτοφανής για την έκταση και ένταση της υπονομευτικής επίθεσης κατά Σαρτζετάκη υπό την αποκλειστική εύνοια και συντήρηση των Α. Παπανδρέου - Παπούλια και του κυβερνητικού εκπροσώπου Γ. Ρουμπάτη.

Εμφανικά ανακαλύπτεται με ένα περίεργο και καθόλου επεξηγηματικό τηλεγράφημα του κυβερνητικού Αθηναϊκού Πρακτορείου Ειδήσεων (Α.Π.Ε.) ότι οι 36 δημοσιογράφοι, που συνόδευαν την 36μελή προεδρική - κυβερνητική αποστολή, θα ταξίδευαν με διαφορετικό αεροπλάνο κατά τις μετακινήσεις τους μέσα στην Κίνα. Αυτό ακριβώς γέννησε ένα άνευ προηγουμέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

Η ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Είναι φανερό, σήμερα, ότι ο αγώνας των καθηγητών βρίσκεται σε μια κρίσιμη στιγμή. Μετά από μια συνδικαλιστική χρονιά που πέρασε μέσα από ψευτοαπεργίες καθοδηγούμενες από την ηγεσία της ΟΛΜΕ, στην ουσία όμως από τη ΔΕΕ (Παράταξη του ψευτοΚΚΕ), οι καθηγητές εμφανίζονται απογοητευμένοι. Τόσο για την πορεία της επίλυσης των αιτημάτων τους, και κυρίως αυτού της αύξησης στους μισθούς, όσο και για την στάση που κράτη-

Είναι χαρακτηριστικό ότι **πυθηνά** μέσα στην προκήρυξη τους δεν αναφέρονται ρητά και κατηγορηματικά ότι φταίει για τη σημερινή κατάσταση και η ΔΕΕ ή, έστω, η ηγεσία της ΟΛΜΕ. Μα, αυτό ακριβώς είναι που ζητούν σήμερα οι καθηγητές: μια **πολιτική εξήγηση** του τι και ποιος βρίσκεται πίσω από τα ξεπουλημένα.

Πώς αλλιώς θα δόθει μια προοπτική σ' έναν αγώνα, και μάλιστα διαρκείας, αν προηγουμένως δεν έχει ξεκαθαριστεί το ίδιο το κίνημα ποιος το (υπονομεύει) από τα μέσα. Αυτό που βλέπουν πλέον όλοι οι καθηγητές δεν το βλέπουν οι συντάκτες της προκήρυξης. Μόνο κάποιες νύξεις κάνουν (στην αρχή γράφουν ότι «ορισμένοι» προβάλλουν προκλητικότητα αντιπεριφερειακή λίσση, χωρίς να μπαίνουν στον κόπο να εξηγήσουν ποιοι είναι αυτοί οι «ορισμένοι»). Έτσι εξηγείται και το ότι η προκήρυξη είναι μόνο αντικυβερνητική. Πράγμα, βέβαια, που, συμφωνεί με την πολιτική πλατφόρμα των αντιπεριφερειακών της «Κομ. Αναγέννησης», αλλά δε δίνει απάντηση στο ερώτημα «ποιός χτυπάει τους καθηγητές από τα μέσα».

Το δεύτερο ζήτημα είναι ότι θεωρούν την απεργία διαρκείας στις εξετάσεις κλιμάκωση (!) των 3ήμερων ψευτοαπεργιών.

Σε κανένα σημείο δεν υπάρχει η άποψη ότι ακριβώς οι 3ήμερες ψευτοαπεργίες ήταν αυτές που οδήγησαν με μαθηματική ακρίβεια στη διάσπαση των καθηγητών, στη διάλυση του συνδικαλισμού τους και τελικά στο ξεπούλημα των αιτημάτων τους. Η λογική των 3ήμερων οδήγησε κατευθείαν στην προδοσία και στην συνδιαλλαγή της ηγεσίας της ΟΛΜΕ με την αστική τάξη συνολικά και με το ρουσφέλιο κτήμα της ιδιαίτερα. Κι όχι μόνο θεωρούν την απεργιακή τους πρόταση κλιμάκωση, αλλά και ξεδιάντροπα έρχονται οι συντάκτες της προκήρυξης να πουν ότι «καλούμαστε τώρα

σαν όλο αυτό το διάστημα οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις (ΔΕΕ, ΠΑΣΟΚ, ΔΑΚΕ, «Γληνός»). Από την άλλη πλευρά, όμως, η συντριπτική τους πλειοψηφία ξεκαθάρισε ένα βασικό ζήτημα: ότι εχθρός δεν είναι μόνο η κυβέρνηση, αλλά και η ΔΕΕ και όσοι την ακολουθούν καταπόδας.

Οι μόνοι που φαίνεται να μην το έχουν αντιληφθεί αυτό είναι οι συντάκτες της προκήρυξης που εξέδωσε η «Επιτροπή πρωτοβουλίας εκπαιδευτικών για την απεργία στις εξετάσεις». (Διαρρήχτες, Γληνοί, Ρεύμα).

μπαίνει αυτόματα το αίτημα της «αναβάθμισης», το οποίο η προκήρυξη παρακάτω αποκαλεί «πρόσχημα». Αντιστατικά πράγματα όλ' αυτά.

Η θέση που παίρνει κάποιος στο ζήτημα αυτό είναι καθοριστική για τη στάση του. Οι γονείς είναι γεγονός ότι έχουν αποδεχτεί, στο σύνολό τους, το ρόλο των εξετάσεων. Κι αυτό, φυσικά, είναι άσχημο και για τους καθηγητές και για τους ίδιους τους γονείς, και πρέπει να τους το λέμε καθαρά και ανοιχτά. Στο βαθμό, όμως, που αυτό δεν έχει γίνει κατανοητό σήμερα, πρέπει να το βάλεις πρώτο καθήκον σε μια επικείμενη απεργία διαρκείας, να τους κερδίσεις στο αίτημα για το χωμί.

Έχεις πολύ περισσότερες πιθανότητες να πετύχεις την ικανοποίηση των αιτημάτων σου αν έχεις το λάμ με το μέρος σου. Αυτό δεν μπαίνει στην προκήρυξη της «Επιτροπής». Όσο ύπουλη είναι η λογική του ψευτοΚΚΕ ν' απολυτοποιεί τη θέση των γονιών και να θεωρεί a priori ότι θα είναι εναντίον μας σε μια απεργία διαρκείας, άλλο τόσο αντιδραστικό είναι να υποστηρίζει κανείς ότι η στάση των γονιών «αποτελεί μόνο ένα ενδεικτικό στοιχείο». Κι' αυτό γιατί δείχνει βαθιά περιφρόνηση απέναντι στο λαό. Είναι οι **δυσ όψεις του ίδιου νομισμάτος**.

Σε πολλούς καθηγητές έχει περάσει η αντίληψη ότι «για όλ' αυτά φταίει η κομματικοποίηση, οι παρατάξεις, τα κόμματα». Αηδισμένοι, και σωστά από τις συνεχείς προδοσίες, κάνουν μία απαράδεκτη γενίκευση και τσουβαλιάζουν τους παντες και τα παντα.

Εκεί τους ωθεί η έλλειψη σωστής πολιτικής κατεύθυνσης και η προσωρινή αδυναμία της αριστερής γραμμής να γίνει κτήμα των πλατιών μαζών. Αυτό όμως τι σημαίνει; Ότι πρέπει εμείς να πούμε «μπράβο, έτσι είναι», ή να δείξουμε τα συγκεκριμένα κόμματα και τις συγκεκριμένες παρατάξεις που μας έφτα-

ΣΥΝΕΔΡΙΟ Γ.Σ.Ε.Ε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

νητικής αυτονομίας του ΠΑΣΟΚ. Αυτή η γραμμή επέμενε πως αν κρατήσει μια σκληρή στάση μέχρι το τέλος, το ψευτο - ΚΚΕ θα σέρνονταν την τελευταία στιγμή στο συνέδριο, δεχόμενο την πολιτική ηγεμονία της Κουτσουρωγικής φράξιας.

Από την άλλη πλευρά το ψευτο - ΚΚΕ μέσα στην συνολικότερη επίθεση του φιλορωσικού μπλοκ έβαλε τον φόρο της δικιά του ηγεμονία στη ΓΣΕΕ, για να χτυπήσει βασικά την γραμμή της «κυβερνητικής αυτοδυναμίας» και να επιβάλει μια κυβέρνηση του φιλορωσικού μπλοκ.

Όλη η πάλη του με πρόσχημα τους συνταξιούχους εκεί ακριβώς στόχευε. Όμως ούτε το φιλορωσικό μπλοκ, παρά την συντονισμένη επίθεση ψευτοΚΚΕ και Γεννηματά, ήταν σήμερα έτοιμο να πάρει την ΓΣΕΕ στα χέρια του. Η λύση λοιπόν δόθηκε από τον ίδιο τον «κεντριστή» Παπανδρέου, μια λύση όμως που λέει πως «Συνέδριο δεν γίνεται χωρίς την ΕΣΑΚ», μια λύση δηλαδή που σαφώς πολιτικά βρίσκεται στην κατεύθυνση του φιλορωσικού μπλοκ.

Αυτό φρόντισε να το κάνει άμεσως κατανοητό η ΕΣΑΚ, όταν στις 22 του μήνα απέσυρε την προσφυγή που είχε καταθέσει στον Αρειο Πάγο μέσα από κάποιο σωματείο συνταξιούχων της Καλαμάτας, αφαιρώντας έτσι κάθε χρονικό περιθώριο για την αναβολή του συνεδρίου.

Η απόφαση της ΓΣΕΕ είναι αναβολή μέχρι την έκδοση της απόφασης του Αρειού Πάγου. Τώρα τέτοια απόφαση δεν πρόκειται ποτέ να εκδοθεί. Τι θα κάνει ο Ραυτόπουλος;

Το συνέδριο θα πραγματοποιηθεί μόνο με την ΕΣΑΚ και όταν οι ευρύτεροι πολιτικοί συσχετισμοί οδηγήσουν στην «αριστερή στραφή» στον ανασχηματισμό και στην περαιτέρω δέυνση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων.

Μέσα σ' ένα τέτοιο πολιτικό κλίμα χτυπήματος της «δεξιάς στραφής», θα πραγματοποιηθεί η αποκατάσταση της «ενότητας» του συνδικαλιστικού κινήματος, το χτύπημα δηλαδή του Ραυτόπουλου και η κυριαρχία της ΕΣΑΚ στη ΓΣΕΕ. Μια εξέλιξη που θα ετοιμάσει γενικότερα το χτύπημα της «Κυβερνητικής αυτοδυναμίας» και την καθιέρωση της ψεύτικης απλής αναλογικής που θα φέρει το ρουσφιλο μπλοκ σαν ηγεμονική δύναμη στη διακυβέρνηση της χώρας.

Ένα τέτοιο παιχνίδι παίζεται σήμερα στη ΓΣΕΕ και φτάνει στα όρια της γελοιοτητας να επικαιρο-

ται γιατί το ΕΣΑΚ, τα συμφέροντα των συνταξιούχων!

Για να δείξουμε για μια ακόμα φορά την άκρατη δημαγωγία της ΕΣΑΚ σ' αυτό το ζήτημα θα αναφέρουμε δύο επιπλέον στοιχεία.

α) Στην ΑΔΕΔΥ, την τρίτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των δημοσίων υπαλλήλων, την αντίστοιχη δηλαδή ΓΣΕΕ, κατά η ΕΣΑΚ σε κανένα συνέδριο της δεν έχει βάλει ζήτημα συμμετοχής των συνταξιούχων και είναι σύμφωνη μαζί με όλες τις άλλες παρατάξεις στη μη συμμετοχή τους!

β) Η ομοσπονδία των συνταξιούχων Ελλάδας, η οποία η ΕΣΑΚ ζητάει να συμμετέχει στο συνέδριο της ΓΣΕΕ δεν είναι μια ομοσπονδία των συνταξιούχων εργατών. Σύμφωνα με το άρθρο 2 του καταστατικού της μέλη της μπορούν να γραφτούν: «Συνέδριοι, σύλλογοι και σωματεία αναγνωρισμένα που λαμβάνουν σύνταξη οποιοδήποτε ταμείου ή άλλη εις χρήμα σύνταξη ή παροχή»!

Έτσι λοιπόν κάθε σύλλογος συνταξιούχων είτε είναι πρόην εργατών, ή εργοδοτών ή αγροτών μπορεί να συμμετέχει στο εργατικό υποτιθέεται συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Θα μπορούσε βέβαια να ισχυριστεί κανείς πως οι τάξεις παύουν να υπάρχουν όταν συνταξιοδοτηθούν!

Και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την μικρή αστική τάξη. Όταν ένας εργοδότης που παίρνει σύνταξη ασ ποίμε σε ένα μηχανουργείο για παράδειγμα που εκμεταλλεύεται 3 εργάτες, δεν χάνει ποτέ την ταξική του φύση!

Το ταξικό του συμφέρον είναι να κρατηθούν χαμηλά τα μεροκάματα των εργατών του, έστω και αν αυτό σημαίνει δική του χαμηλή σύνταξη. Και αυτό γιατί η αύξηση ή όχι του συντάξου εξαρτάται από την αύξηση ή όχι του μεροκάματου των εργατών. Τι θέσεις θα εκπροσωπήσει αυτός ο συνταξιούχος κατά τα άλλα σε ένα εργατικό συνέδριο;

Ασφαλώς τα συμφέροντα της τάξης του.

Αυτό είναι που κάνει την ΟΑΚΚΕ να προτείνει τη μη ύπαρξη ξεχωριστών σωματείων συνταξιούχων εργατών.

Αντίθετα κανέναν εργάτη δεν θα φεύγει από το σωματείο του, όταν πάρει την σύνταξη. Θα συνεχίσει να αγωνίζεται μέσα από το ίδιο συνδικατοίχο για τα συμφέροντα της τάξης του, αλλά και για τα ειδικά συμφέροντα των συνταξιούχων.

Μια τέτοια γραμμή θα δώσει μια πραγματική ώθηση στο κίνημα των συνταξιούχων, αλλά θα σπλίσει και τα συνδικάτα και τους νέους εργάτες ζωντανά με την εμπειρία των παλαιότερων γενιών, θα δώσει στα ίδια τα γηρατεία ταξικό κουράγιο και δύναμη δημιουργίας.

ΓΙΑΤΙ Η ΟΛΜΕ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

••• Όμως στο ΠΑΣΟΚ είναι ήδη πολύ ισχυρή σε επίπεδο κομματικής κορυφής (Παπανδρέου, Γεννηματά, Λαλιώτης) η τάση της συμπαράταξης με το ψευτοΚΚΕ. Έτσι και η ΠΑΣΚΕ στους καθηγητές που καθοδηγείται από αυτή την τάση, ενώνειται κάτω από την ηγεμονία του ψευτοΚΚΕ, στο αντι-Τρίτην μέτωπο. Για να υπερβεί αυτή τον κεντρικό πολιτικό στόχο του μετώπου το κίνημα των καθηγητών έπρεπε να έχει τα εξής τρία χαρακτηριστικά:

1ο Να έχει μεγάλη διάρκεια και τόση ένταση και βάθος, όσο χρειάζεται για να γίνεται ένας μεγάλος, πολιτικός, θορύβος.

2ο Να έχει τόσο λίγο βάθος και ένταση ώστε να μη διαταραχθεί η στρατηγική ενότητα του ψευτοΚΚΕ με το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή να μην οδηγούνται σε ρήξη τα δύο αυτά κόμματα.

3ο Να συγκεντρώνει τα κύρια πυρά στον Τρίτην και όχι σε άλλο πρόσωπο ή τομέα της κυβέρνησης.

Εκεί βρίσκεται η εξήγηση των διαλεκτικών 3ήμερων και της άρνησης της πραγματικής απεργίας, αλλά και του γεγονότος ότι σαν κεντρικό αίτημα σ' όλη αυτή την περίοδο δεν υποστηρίχθηκε η αύξηση στο μισθό, αλλά ένας κοίβας αυτών αυτών. Σ' αυτόν τον κοίβας ανεβοκατέβαινε από την πρώτη μέχρι την τρίτη θέση το υφέλιμο αίτημα της «οικονομικής αναβάθμισης», το οποίο ανάλογα με το βαθμό απομόνωσης της ηγεσίας της ΟΛΜΕ στη βάση των καθηγητών υπορρισε να φρονιζέται και σαν αξιόπιστο μισθό.

Αν κεντρικό αίτημα του αγώνα ήταν καθαρά και ξεάστερα η αύξηση στο μισθό, τότε ο στόχος του δεν θα ήταν απλά ο Τρίτην, αλλά και το πιο γενικό Οικονομικών και όλη η κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ και συσσωρη η αστική τάξη που υποθέτει την πολιτική της πείνας. Αν αυτό το αίτημα συνδυάζονταν με τη μεθοδική παρατεταμένη (δηλαδή της πραγματικής) απεργία, τότε οι καθηγητές θα βρίσκονταν επικρατές ενός μεγάλου σκληρού και αποφασιστικού αγώνα για λογαριασμό όλων του μισθολόγου κόσμου της χώρας. Σ' αυτή την περίπτωση ο αγώνας των καθηγητών ίσως μπορούσε να δεκδικητικό κίνημα του εργαζόμενου λαού. Σε κάθε περίπτωση ήταν εξαιρετικά σημαντική η ρήξη του κινήματος μας με την κυβέρνηση και θα ήταν αδύνατο στο ψευτοΚΚΕ και στους φίλους του στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να μας χρησιμοποιούν σαν διαπραγματευτικό χαρτί.

Ήταν όμως φυσικό η ταξική και διαπασιατικών 3ήμερων που υπηρετούν μια τέτοια πολιτική να βρει αναμέτωπο τους σε ναδέλφους που ένιωσαν ότι κάτι ασπίο υπήρχε πίσω τους, ακόμα κι αν δεν κατάλαβαν τις πραγματικές διαθέσεις. Τότε χρησιμοποιήθηκε ο πραξικοπηματιώδης μέσος των άμαζων ΕΛΜΕ αλλά και η ρευστότητα του απεργιοσάστη για όσους δε συμφορήθηκαν στις εκ- των ανω- αποφάσεις. Στην πραγματικότητα ο απεργιοσάστησ βρισκόταν στην ηγεσία της ΟΛΜΕ και αυτός ενέταξε για να ότι τόσο βαθιά και για πρώτη φορά στην ιστορία του διαπασιατικού κλάδου. •••

παράταξε τις εξετάσεις για 4 επιπλέον μέρες, να οξύνει τη διάσπαση στη βάση των συνταξιούχων, να φέρει σύγχυση στους γονείς και τους μαθητές και να τους στρέψει εναντίον μας ακριβώς επειδή πρόκειται για σοβαρό αγώνα.

3ο Να εκπροσωπούσαν την πρόταση μας της πραγματικής, παρατεταμένης απεργίας που θ' αρχίσει όσο γίνεται πιο πριν από τις εξετάσεις, όσο γίνεται για την καλύτερη προετοιμασία και οργάνωση. Κεντρικό αίτημα της απεργίας πρέπει να είναι η ΑΥΞΗΣΗ 20.000 δραχμών, αδιάσπαστα δερμένο τώρα πια με το αίτημα ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΔΡΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΕΤΟΣ.

Ο χρόνος της απεργίας πριν τις εξετάσεις είναι απαραίτητος για να πισωθεί ο λαός ότι οι καθηγητές εξαντλούν πριν φτάσει η απεργία τους στις ίδιες τις εξετάσεις, κάθε περιθώριο προετοιμότητας προς την κυβέρνηση. Ταυτόχρονα αυτός ο χρόνος χρησιμεύει για να προετοιμασθεί και να προσηυανθεί στους γονείς και στους μαθητές η αναγκαιότητα της απεργίας και να αποτινάχθει από πάνω της κάθε κακόβουλη επίθεση από πλαίριας κυβέρνησης και ψευτοΚΚΕ ότι οι καθηγητές εκβιάζουν τους μαθητές, γονείς με το σωματόρισμα των εξετάσεων ή ότι είναι ανείθετοι.

Αν η πρόταση αυτή δεν περάσει η «Αριστερή Κίνηση» καλεί σε υπερωμίση της πρότασης για απεργία διαρκείας μόνο μέσα στις εξετάσεις, με την προϋπόθεση ότι θα αναληφθεί μέχρι τότε μια εκστρατεία διαρρήχτης μαθητών και γονιών με συγκεκριμένες στα σχολεία με διαφώτιση σπίτι - σπίτι και με πλατιές καμπάνιες κάθε μορφής μέσα στο λαό. Είναι αναγκαίο πριν από έναν τέτοιο αγώνα να διανομηθούν το μέτωπο καθηγητών - γονιών - μαθητών και πιο γενικά το μέτωπο καθηγητών - λαού.

Η πρόταση του άμεσου καινού μας αιτήματος για αύξηση του μισθού είναι ταυτόχρονα το καλύτερο μέσο για να πιστέψει ο λαός στον αγώνα μας γιατί ο ίδιος υποφέρει από την πολιτική της πείνας.

4ο Να αποφασιστούν από τα πριν οι ΕΛΜΕ και να όσους σουν κάθε διαπραγματευτικό εκπροσωπητικό μας όργανο ότι δεν θα σταματήσει η απεργία δίχως να ικανοποιηθούν τα δύο αδιάσπαστα αιτήματα ΑΥΞΗΣΗ 20.000 - ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΔΡΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ.

5ο Εφ' όσον αποφασισθεί αυτή η πραγματική απεργία από κάθε ΕΛΜΕ τότε να εκλεγεί επιτροπή απεργιακή επιτροπή ΕΛΜΕ που σε συνεργασία με τις άλλες απεργιακές επιτροπές και διαμορφώνοντας μια κεντρική απεργιακή επιτροπή θα καθοδηγήσει τον αγώνα. Η σημερινή ηγεσία της ΟΛΜΕ ούτε θέλει ούτε μπορεί να οδηγήσει στην νίκη έναν αγώνα που δεν πιστεύει.

Συνάδελφοι! Αν περάσει η γραμμή της 24ωρης 4ήμερης τότε έχει ολοκληρωθεί μια πρωτοφανής πολιτική και συνδικαλιστική προετοιμασία σε βάρος μας. Αυτοί που ανέβουν φωτιάς και τις σβήνουν, αυτοί που εκμεταλλίζονται τις αγωνιστικές διαθέσεις του λαού για να τις συντρίψουν στο τέλος, αυτοί, αν δεν εμποδιστούν, θα μετατρέψουν το συνδικατοίχο μας σε στάχτες για να ικανοποιηθούν τα δικά τους σκοτεινά πολιτικά σχέδια.

Θα κάνουμε πολύ καιρό να συνελθουμε από ένα τέτοιο χτύπημα και κάθε υποπερχειο παιδείας και κάθε αντιδραστικός θα αδράξει την ευκαιρία να αφαιρέσει ότι έχει απομείνει από τις κατακτήσεις μας.

Αυτό πρέπει να γίνει. Η μεγάλη απεργία με τα σωστά αιτήματα θα ξαναγεννηθεί το συνδικαλισμό μας θα δώσει νίκες, θα ξαναδώσει εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας και θα μας οδηγήσει στη νίκη. Έτσι θα δώσει ένα γερό ραπισμα για λογαριασμό όλου του εργαζόμενου λαού στην πολιτική της πείνας, στον απεργιοσάστη που υποργειουν παιδείας και στους υπονομευτές κάθε είδους.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

που να συγκεντρώνει στους κόλπους του τα πιο συνειδητά, τα πιο τίμια, τα πιο ανιδιοτελή στοιχεία της εργατικής τάξης, και που να μπορεί να συγκεντρώνει τις συμπάθειες και την εμπιστοσύνη ολόκληρου του εργαζόμενου λαού.

Η ΟΑΚΚΕ έχει αφιερώσει όλες της τις προσπάθειες σ' αυτό τον μεγάλο σκοπό. Δίχως κομμουνιστικό κόμμα κανένας αγώνας, ακόμα κι ο πιο περιορισμένος στους στόχους του δεν μπορεί να οδηγήσει σε σταθερές κατακτήσεις. Ακόμα λιγότερο δεν γίνεται δίχως κόμμα να οδηγηθεί ο λαός μας στην νίκη μέσα από την πολύπλοκη και παρατεταμένη πάλη για την εθνική ανεξαρτησία και το σοσιαλισμό.

Η δημογυρία ενός πραγματικού κομμουνιστικού κόμματος είναι σήμερα περισσότερο απαραίτητη αλλά και πιο δύσκολη από κάθε άλλη φορά στο παρελθόν για ένα κύριο λόγο. Γιατί οι ψευδοκομμουνιστές σοσιαλφασίστες του Κρεμλίνου και τα τσιράκια τους σ' όλες τις χώρες έχουν συκοφαντήσει με τη δράση τους την έννοια του κομμουνισμού στις πλατειές μάζες. Αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι προβοκάτορες της σύγχρονης ιστορίας όταν ταυτίζουν τα εγκλήματα τους, τις εισβολές, τους φασισμούς, την εκμετάλλευση και τις έντρογες τους με τον κομμουνισμό και το σοσιαλισμό.

Αυτό τον δρόμο της καταγγελίας των μεγαλύτερων αυτών σύγχρονων αντικομμουνιστών θα ακολουθήσει υποχρεωτικό το παγκόσμιο Κομμουνιστικό κίνημα στην νέα φάση της ανάπτυξής του.

Έρχεται η εποχή όπου η προσωρινή πείρα της επανάστασης, ιδιαίτερα η πείρα από τις τελευταίες ήττες της θα μεταβληθεί σε ένα νέο κελώριο επαναστατικό κύμα που θα ανδρόθει μέσα από τις εκρηκτικές οξυμμένες αντιθέσεις του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Τότε η κόκκινη πρωτομαγιά θα ξαναβρεί το πραγματικό της περιεχόμενο, εκείνο που της έδωσε το μακρύ ποτάμι θυσιών της απελευθέρωσης τάξης της ανθρωπότητας της εργατικής τάξης, εκείνο το ποτάμι που είναι ανάγκη από την ιστορία να φτάσει στη θάλασσα του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Η φετινή Πρωτομαγιά, βρίσκει το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα σε μια σημαντική υποχώρηση. Βρίσκει τους εργάτες, ιδιαίτερα των εργοστασίων, χωρίς ταξικά συνδικαλιστικά όργανα και με μια ηγεσία που πούλησε τα αιτήματα, τους αγώνες και τα εργατικά ιδανικά. Και αυτό τη στιγμή που σύσσωμη η αστική τάξη βρίσκεται σε μια ολομέτωπη επίθεση ενάντια στο ψωμί των εργαζομένων, που η φτώχεια και η εξαθλίωση γίνονται βραχνάς για όλο και μεγαλύτερο αριθμό εργαζομένων.

Καμιά πρωτομαγιάτικη σημαία δεν μπορεί σήμερα να σηκωθεί, αν δεν δούμε κατάφαση αυτή την πραγματικότητα, αν δεν εξηγήσουμε σε βάθος τις αιτίες της, αν δεν χαράξουμε μια γραμμή για την ανασυγκρότηση του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος και αν δεν την εφαρμόσουμε με συνέπεια και επιμονή στην πράξη.

Μια τέτοια τοποθέτηση δεν σημαίνει ότι όλα έχουν χαθεί και πρέπει να αρχίσουμε από την αρχή. Το κέρδος της χθεσινής μέρας δε χάθηκε στη διάρκεια της σημερινής νύχτας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Ολόκληρη η ιστορία του, είναι μια ιστορία ενός σκληρού γεμάτου θυσίες αγώνα της εργατικής τάξης για να έχει τα δικά της ανεξάρτητα συνδικάτα. Αυτός ο πολύπλοκος και σκληρός αγώνας ενάντια στην αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στις ωμές τους επιθέσεις και στην φασιστική τους βία όπλισε την εργατική τάξη με πλούσια εμπειρία οργάνωσης και υψηλής πολιτικής συνείδησης.

Αυτά αποτελούν σήμερα μια στήριξη παρακαταθήκη για την ανασυγκρότηση του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Υπάρχουν απόψεις στο κίνημα που λένε ότι η κατάσταση σήμερα διάλυσης του συνδικαλισμού οφείλεται στο ότι τα σωματειακά κάνουν μόνο πολιτική και όχι αγώνες για το ψωμί, ή καθαρά οικονομικούς αγώνες.

Ποια είναι αυτή; Είναι ότι μέσα στα συνδικάτα έχουν κυριαρχήσει τα διάφορα τμήματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, που μια από τις βασικές τους δουλειές είναι να σταματήσουν κάθε εργατική διεκδίκηση, κάθε αγώνα για αύξηση στο μεροκάματο.

Αυτή όμως είναι η μια τους δουλειά. Η άλλη και από μια πλευρά, η πιο επικίνδυνη είναι να καλούν την εργατική τάξη να μπει πολιτικά στην υπηρεσία του ενός ή του άλλου αστικού και ιμπεριαλιστικού μπλοκ. Είναι αυτό που αρκετοί άνθρωποι λένε πως τα σωματειακά κάνουν μόνο πολιτική.

Κι αυτό πράγματι είναι μια σημαντική αιτία της διάλυσης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Η διαφορά όμως είναι πως δεν φτάνει γιαυτό γενικά η πολιτική, αλλά το πως τα συνδικάτα σήμερα έχουν μπει στην υπηρεσία της αστικής πολιτικής, δουλεύουν όχι για την εργατική τάξη αλλά για την αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό.

Αυτό που σήμερα χαρακτηρίζει την πολιτική κατάσταση της χώρας είναι η προσπάθεια του φιλορώσικου μπλοκ να πάρει την πολιτική εξουσία. Σ' αυτή την πολιτική οξύνει την αντιπαράθεση το να εκκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης που παρά τον συμφιλιωτισμό τους με τον ρωσικό σοσιαλϊμπεριαλισμό, δεν δέχονται την πολιτική εξουσία του φιλορώσικου μπλοκ στη χώρα. Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν θα μπορούσε να βρεθεί έξω από τον ανταγωνισμό. Το κάθε λοιπόν τμήμα της αστικής τάξης προσπαθεί να επιβάλλει την δικιά του γραμμή στα συνδικάτα, απέναντι στο άλλο.

Ιδιαίτερα αυτό που χρησιμοποιεί τα συνδικάτα είναι το φιλορώσικο μπλοκ, που σε σημαντικό βαθμό έχει μέσα από την ΕΣΑΚ, ελέγχει το συνδικαλιστικό κίνημα. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος της διάλυσης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η ΕΣΑΚ και το ψευτο-ΚΚΕ για λογαριασμό του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού αναδείχθηκαν στους μεγαλύτερους προβοκάτορες και διασπαστές του εργατικού κινήματος. Δημιούργησαν πάνω στη φτώχεια των εργατών, για να τους τραβήξουν στο αντιδραστικό κό τους πολιτικό μπλοκ. Όλες οι «απεργίες» που έκαναν, ενώ στα λόγια χτυπούσαν υποτίθεται την λιτότητα, στρέφονταν ενάντια στα τμήματα της αστικής τάξης που δεν ήθελαν την κυριαρχία του.

Είναι γνωστές οι «κινήτοποιησεις» των εργαζομένων στους Δήμους ενάντια στον Κουτσούργα όταν ήταν υπουργός Εσωτερικών, Απεργίες που σταμάτησαν όταν αποδομήθηκε ο Κουτσούργα χωρίς να λυθούν τα αιτήματα των εργαζομένων. Είναι επίσης γνωστές οι 24ωρες ψευτο-απεργίες ενάντια στη λιτότητα, όταν ήταν υπουργός εθνικής οικονομίας ο Σημίτης, ψευτο-απεργίες που και αυτές σταμάτη-

σαν, όταν πετάχτηκε από την Κυβέρνηση ο συγκεκριμένος υπουργός χωρίς να αλλάξει η ουσία της πολιτικής της πείνας.

Το ίδιο και με τις «απεργίες» των καθηγητών, τις καταλήψεις των φοιτητών και των μαθητών, που κανένα άλλο στόχο δεν είχαν από το χτύπημα του Τρίτη, χωρίς να αγριζούν ούτε την αντικειμενική πολιτική της κυβέρνησης, ούτε το δικαίο αίτημα των καθηγητών για αύξηση στον μισθό τους.

Πρέπει ακόμα να θυμίσουμε, τις «απεργίες» στα εργοστάσια όπως στον Σκαραμαγκά, και άλλου που σαν μοναδικό στόχο είχαν μέσα από τις λεγόμενες κοινωνικοποιήσεις, να επιταχύνουν την κρατική συγκέντρωση ενάντια στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Από όπου πέρασε το ψευτοΚΚΕ εφάρμοσε την ταχτική της «καμμένης γής». Μίλησε για αγώνες για να εξυπηρετήσει την πολιτική του ρωσόφιλου μπλοκ και του κρατικο-χρηματιστικού κεφαλαίου, και γέμισε τους εργάτες με αηδία για την πολιτική και τον συνδικαλισμό. Και όταν αυτά γίνονται στο όνομα του σοσιαλισμού και του Κομμουνισμού, τότε η προβοκάτσια φτάνει στη πιο μεγάλη της μορφή.

Σ' αυτή την πολιτική αντίστασή των οι εργαζόμενοι και άδειασαν τα σωματειακά. Και αυτή η αντίσταση είναι μια πάλη θετική για την παραπέρα ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Παρά την ανυπαρξία κομμουνιστικού κόμματος, οι εργάτες αρνήθηκαν να μπει στην υπηρεσία ενός ιμπεριαλισμού. Και αυτή η αντίσταση δεν μπορούσε να έχει μορφή έξω από τους δοσμένους ταξικούς συσχετισμούς. Συσχετισμοί που καθορίζονταν αυστηρά από το χαμηλό βαθμό ανάπτυξης του εργατικού κινήματος, της διάλυσης του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας από τα 1956 και της προδοσίας του σύγχρονου μ - λ κινήματος.

Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό, από την συγκρότησή του το συνδικαλιστικό κίνημα, βρέθηκε αντιμέτωπο με τον ιμπεριαλισμό και το κράτος της αστικής τάξης. Είναι χαρακτηριστικό πως την ίδρυση της ΓΣΕΕ στα 1918, την επιτάχυνε ο Βενιζέλος με το κόμμα των Φιλελευθέρων, για να την χρησιμοποιήσει στις διαπραγματεύσεις με τις γειτονικές χώρες, μετά τον Α' ιμπεριαλιστικό πόλεμο, για τις εδαφικές του διεκδικήσεις.

Σε καμιά του περίοδο ανάπτυξης το συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας δεν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια του έξω από μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό, της Αγγλίας ή της Αμερικής ενάντια στο φασισμό είτε του Βενιζέλου, είτε του Πάγκαλου, είτε του Μεταξά, είτε ενάντια στον μοναρχοφασισμό κατά και μετά την διάρκεια του β' επαναστατικού αγώνα.

Και αυτό γιατί κάθε ταξική πάλη είναι πολιτική πάλη, και ταξική πάλη στην Ελλάδα δεν μπορούσε να νοηθεί ενάντια στην πολιτική των κυρίαρχων ιμπεριαλιστών. Μέχρι το 1956 που το ΚΚΕ δρούσε επικεφαλής της πάλης της εργατικής τάξης, υπήρχε πάντα μια στενή πολι-

τική ενότητα στους στόχους και στην πάλη ανάμεσα στο κομμουνιστικό κόμμα και τα συνδικάτα. Και μόνο σ' εκείνες τις περιόδους που το κόμμα έδωσε μια ξεκάθαρη πολιτική γραμμή στο συνδικαλισμό, τα συνδικάτα γνώρισαν μια τεράστια ανάπτυξη και μάλιστα σε δύσκολες περιόδους.

Αν συγκρίνει σήμερα ο σοσιαλφασισμός την επηρώ του στα συνδικάτα, με την τεράστια ανάπτυξη του ΕΡΓΑΣ, (Εργατικός Αντιφασιστικός Συνασπισμός) όταν το 1946 είχε κατακτήσει την τεράστια πλειονότητα των εργαζομένων στην χώρα.

Με την ανάπτυξη του Εργατικού ΕΑΜ, της Εθνικής ΓΣΕΕ και αργότερα του Δημοκρατικού Συνδικαλιστικού Κινήματος.

Αυτό είναι λοιπόν το κεντρικό ζήτημα και σήμερα. Να οπλιστούν οι εργάτες και οι εργαζόμενοι μια πολιτική γραμμή, που να τους επιτρέπει να αναπτύξουν την πάλη τους καταρχήν πάνω στις άμεσες διεκδικήσεις τους. Και για να γίνει αυτό πρέπει να αντιμετωπίσει και να απομονώσει το εργατικό κίνημα τους προβοκάτορες ανθρώπους του σοσιαλϊμπεριαλισμού και της αστικής τάξης, που δρουν μέσα στις γραμμές του.

Και για να γίνει αυτό χρειάζεται πολιτική γνώση και πολιτική πορεία. Τέτοια γνώση που μόνο η πρωτοπορία της εργατικής τάξης, το Κομμουνιστικό της κόμμα μπορεί να έχει. Και αυτό το κόμμα πρέπει να είναι που θα καθοδηγήσει τα συνδικάτα στην οικονομική και πολιτική πάλη, σεβόμενο την οργανωτική τους αυτοτέλεια.

Χωρίς να γίνει αυτό, κανένας οικονομικός αγώνας δεν μπορεί να οδηγηθεί με συνέπεια και μέχρι τέλους στη νίκη. Αυτό άλλωστε και έγινε μέχρι τώρα. Και γιαυτό οι εργάτες διέλεξαν την παθητική αντίσταση να φύγουν από τα σωματειακά βρίζοντας την πολιτική γενικά και τα κόμματα.

Ένα ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα για να κατακτήσει την ανεξαρτησία του και να υποστηρίξει με συνέπεια τα συμφέροντα των ανθρώπων της δουλειάς δεν μπορεί παρά να έρθει σ' απευθείας σύγκρουση μ' αυτούς που καταργούν την ανεξαρτησία του, και αυτοί δεν είναι άλλοι από τα διάφορα τμήματα του ιμπεριαλισμού, της αστικής τάξης και τα διάφορα κόμματα τους.

Όταν οι εργάτες ζητάνε αύξηση στο μεροκάματο δεν βρίσκουν μπροστά τους αντιμέτωπους τους μεμονωμένους εργοδότες τους. Βρίσκουν την ίδια την κυβέρνηση και αυτή δεν κρατάει μόνο τον βούρδουλα και τους νόμους αλλά σερβίρει του κόσμου τις «θεωρίες». Θεωρίες που ξεκινάνε από την «αντοχή της οικονομίας», μέχρι την «υπόνομηση της ανεξαρτησίας». Ο ίδιος ο Φλωράκης πριν 2 χρόνια περίπου στη Θεσσαλονίκη είχε πει πως αν η κυβέρνηση ακολουθούσε μια ανεξαρτησιακή πολιτική, οι εργάτες ήταν διατεθειμένοι να πενήσουν. Τα ίδια και ο Παπανδρέου. Την δίχρονη φασιστική απαγόρευση των αυξησών την είχε παρουσιάσει σαν μια ανεξαρτησιακή πολιτική, για να μαζευτούν λεφτά και να πληρωθεί το εξωτερικό χρέος και έτσι η χώρα να μην υποκείται στις πιέσεις των ιμπεριαλιστών.

Ο Μητσοτάκης υποστήριζε στα λόγια τις απεργίες για να κερδίσει πολιτικά τον κόσμο και να κερδίσει τις εκλογές, αλλά και αυτές μόνο στο δημόσιο τομέα που τον είχε χάσει από τα χέρια του.

Και όλα αυτά τα κόμματα είχαν τους ανθρώπους τους και τις παρατάξεις τους μέσα στο εργατικό κίνημα, είχαν τις εφημερίδες τους την τηλεόραση και τα διάφορα επιτελεία τους. Όλοι λοιπόν μαζί έπεφταν επάνω στους εργάτες και τους έλεγαν, πεινάτε.

Αντε τώρα εσύ με μόνο σου όπλο «την αύξηση στο μεροκάματο» να νικήσεις τις θεωρίες τους και την πραχτική της πολιτικής τους προβοκάτσιας, για να κατακτήσεις την ταξική ενότητα και να νικήσεις στην απεργία. Δεν γίνεται!

Χρειάζεται να έχεις την δικιά σου πολιτική οικονομία, την δικιά σου γνώση για τον ιμπεριαλισμό και μια ξεκάθαρη πολιτική γραμμή και στήριξη οργάνωση για να τους νικήσεις, για να πας μέχρι το τέλος την πάλη για το ψωμί.

Αυτό σήμερα λείπει από τους εργάτες, και αυτό πρέπει να φτιάξουμε.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΡΕΥΜΑΤΑ

Υπάρχουν δύο λογίων πολιτικά συνδικαλιστικά ρεύματα που φαίνονται σήμερα να ανήκουν στο χώρο της συνδικαλιστικής αντιπολίτευσης και έχουν την πρότασή τους για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το ένα είναι το ρεύμα του «αντιρεφορμιστικού αγώνα ενάντια στην ταξική συνεργασία». Τα άλλα είναι τα ρεύματα του «ανεξάρτητου συνδικαλισμού».

Ας δούμε το πρώτο. Από τις πρώτες του προσπάθειες το παγκόσμιο συνδικαλιστικό κίνημα ήρθε σε συγκρούση με την γραμμή της ταξικής συνεργασίας και του ρεφορμισμού. Με την γραμμή δηλαδή της αστικής τάξης που ήθελε να κρατήσει το συνδικαλιστικό κίνημα μέσα στα πλαίσια της δικιάς του πολιτικής εξουσίας.

Το παγκόσμιο συνδικαλιστικό κίνημα έδωσε την πάλη ενάντια σ' αυτή την πολιτική της αστικής τάξης υποστηρίζοντας ότι μόνο με την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού θα μπορούσε η εργατική τάξη να λύσει τελικά τα αιτήματά της και να οδηγήσει ολόκληρη την κοινωνία στην απελευθέρωση καταργώντας το σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς.

Τι σημαίνει όμως σήμερα στην Ελλάδα αντιρεφορμιστικός αγώνας; Σημαίνει πως η κύρια γραμμή σήμερα της αστικής τάξης είναι να υποτάξει το επαναστατικό συνδικαλιστικό κίνημα που απειλεί την κυριαρχία της. Σημαίνει πως στέλνει τους ανθρώπους της μέσα στα σωματειακά για να τα υποτάξουν στις μερικές ανούδων διεκδικήσεις.

Καθίκαν λοιπόν του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος είναι να ξεσκεπάσει του ρεφορμιστές ηγέτες και να οδηγήσει τα συνδικάτα στο δρόμο της επαναστατικής πάλης.

Είναι όμως έτσι; Ας δούμε τα ίδια τα γεγονότα. Κατ' αρχήν είναι κοινή διαπίστωση πως όχι μόνο δεν υπάρχει αναπτυγμένο συνδικαλιστικό κίνημα που να υπαγορεύει μια τέτοια πολιτική στην αστική τάξη, αλλά αυτό βρίσκεται σε καθεστώς διάλυσης.

Ενώ παράλληλα οι σημερινοί ηγέτες, ιδιαίτερα της ΕΣΑΚ, όχι μόνο δεν έχουν μια τέτοια ρεφορμιστική πολιτική αλλά αντίθετα είναι η πηγή της «αντιρεφορμιστικής πάλης».

Γι' αυτούς του ΠΑΣΟΚ είναι ένα ρεφορμιστικό κόμμα που προσπαθεί μέσα στο συνδικαλισμό να εκμυστοδότη τους εργάτες να ακολουθήσουν την «επαναστατική» πολιτική του ψευτο-ΚΚΕ. Γι' αυτό ενώ από τη μία ξεσκεπάζουν το ρεφορμισμό ως ΠΑΣΚΕ από την άλλη προτείνουν ενότητα μέχρι και σε κυβερνητικό επίπεδο. Πολιτικά δηλαδή, μέσα απ' αυτή τη γραμμή, συγκεντρώνουν τα πυρά τους σε εκείνα τα τμήματα του ΠΑΣΟΚ που αρνούνται την πολιτική κυριαρχία του ρωσόφιλου μπλοκ, αυτά δηλαδή που ονομάζουν «δεξιά στροφή». Το «αντιρεφορμιστικό μέτωπο» μέσα στα πλαίσια τώρα της συνδικαλιστικής αντιπολίτευσης που εκφράζεται κύρια από το ΚΚΕ μ - λ, βάζει το ψευτο-ΚΚΕ σαν κύρια δύναμη του ρεφορμισμού, υποταγμένο στην αστική τάξη και στην σημερινή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Και είναι γι' αυτούς υποταγμένο γιατί δεν κάνει αγώνες πάνω στο τρίπτυχο: «Λιτότητα, εξάρτηση, καταστολή».

Μια τέτοια τοποθέτηση ξεχνάει (!) στην πραγματικότητα τον ιμπε-

ριαλισμό και ιδιαίτερα τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Ξεχνάει πως το ψευτο-ΚΚΕ δεν είναι τίποτα άλλο από πραχτορείο του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού στην Ελλάδα και δουλεύει για τα δικά του συμφέροντα.

Πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό για το συνδικαλιστικό κίνημα είναι πάλη ενάντια στα συγκεκριμένα του «σέβδια γι' αυτό σήμερα. Και ποια είναι αυτά; Στα σοβαρά είναι γελοίο να πιστεύει κανείς πως ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός -μια και γι' αυτούς κυριαρχεί στην Ελλάδα- θα έστειλε τους ανθρώπους του (ψευτο-ΚΚΕ) στα συνδικάτα για να καταλάβουν την σημαία της επαναστάσης.

Όχι! Ο ιμπεριαλισμός και ιδιαίτερα ο σοσιαλϊμπεριαλισμός προσπαθεί σήμερα, όπως γράφουμε και στην αρχή να βάλει τα συνδικάτα και το εργατικό κίνημα να δουλεύουν γι' αυτόν και ενάντια στον ανταγωνιστή τους.

Σ' αυτό το σημείο συμπικνώνεται σήμερα η αντιιμπεριαλιστική πάλη των συνδικατών, μια πάλη που στο βάθος είναι πάλη για την ανεξαρτησία τους. Στο να φεραθεί στα θολά νερά. Αυτό βέβαια κινείται στο... ιδεολογικό ρεύμα της απάτης!

Όλο αυτό το πολιτικοσυνδικαλιστικό ρεύμα έχει ένα κοινό σημείο: Το κάτω τα κόμματα και η πολιτική. Και παρ' όλο που φαίνεται ότι βρίσκονται πιο κοντά στην συνείδηση της εργατικής τάξης είναι τα πιο άμαχα.

Ο καθαρός οικονομισμός έχει την βάση του στην περίοδο της ανόδου του καπιταλισμού και στους ανεβασμένους μισθούς των ειδικευμένων εργατών. Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα που συγκλονίζεται από τις αντιθέσεις του ιμπεριαλιστικού κόσμου, που η αστική τάξη της οδηγεί στην ιμπεριαλιστική φρεναρση την βιομηχανική ανάπτυξη, δεν μπορεί να βρει ανάπτυξη ο καθαρός οικονομισμός.

Η πολιτική ακριβώς λόγω της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και των αξιωματικών κοινωνικών συγκρούσεων έχει μοχλάσει για τα καλά το συνδικαλιστικό κίνημα.

Γι' αυτό και σήμερα δεν υπάρχει συγκροτημένο πολιτικοσυνδικαλιστικό ρεύμα του καθαρού οικονομισμού.

Αντίθετα ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι μια επικίνδυνη σήμερα πολιτική για την εργατική τάξη. Και αυτό γιατί οι παράγοντες που τον γεννούν είναι η μικρή παραγωγή, η βιομηχανική καθυστέρηση, η πολιτική διαφθορά της κυβέρνησης, η διάλυση του κομμουνιστικού κόμματος και η εξαθλίωση των πλατειών λαϊκών μαζών.

Ο αναρχισμός, τόσο ο Μπακουινισμός όσο και οι άλλες του αποχρώσεις, διαδόθηκαν ιδιαίτερα στις φεουδαρχικές καθολικές χώρες, όπου η προστατευτική μεταρρύθμιση (αστικό - επαναστατική) δεν οδηγήθηκε μέχρι το τέρας. Από την άλλη πλευρά ο Μπακουινισμός εκπροσωπούσε το λυμπεν προλεταριάτο ενάντια στην «εργατική αριστοκρατία» στην οποία περιλάβαινε την πλειονότητα της εργατικής τάξης.

Έτσι λοιπόν, σε μια χώρα σαν την Ελλάδα που κυριαρχείται από την μικρή παραγωγή και τον εκφυλισμό της γραφειοκρατικής αστικής τάξης, που ποτέ η αστική τάξη δεν ολοκλήρωσε την αστικοδημοκρατική επανάσταση, που η οικονομική κρίση ρίχνει όλο και πιο πολύ νέα τμήματα της εργατικής τάξης στην ανεργία, ο αναρχοσυνδικαλισμός μπορεί να βγει το πρόσφορο εκείνο έδαφος για την ανάπτυξη του. Η πάλη ενάντια του αποτελεί βασικό όρο για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Δυό είναι τα βασικά ζητήματα στα οποία θα πρέπει να επικεντρωθεί η πάλη μαζί του: Το ένα είναι η περιφρόνηση του στις άμεσες οικονομικές και πολιτικές διεκδικήσεις των εργατών και το άλλο η άρνηση του να δώσει μια συγκεκριμένη πολιτική πάλη απέναντι στον ιμπεριαλισμό.

Κανένα απ' τα ρεύματα του αναρχοσυνδικαλισμού (συμπεριφέρειες κ.λπ.) δεν μπορούν να μπει από την ίδια την ιδεολογία τους επι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ.

ΒΑΡΕΙΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Τα σχέδια των Προεδρικών διαταγμάτων του υπ. παιδείας που ανακοινώθηκαν την προηγούμενη βδομάδα είναι το τάκτικα κάθε αντίστασης σ' αυτό το σάπιο σχολείο, η διάλυση κάθε συνδικαλιστικής οργάνωσης και η μετατροπή των μαθητών σε πλήρη χειραγωγημένα και αλλοτριωμένα ανθρωπάκια της αστικής τάξης.

Η ήττα των καταλήψεων είναι η αιτία, γι' αυτή την επίθεση και είναι η τιμωρία - εκδίκηση αυτής της εξέγερσης.

Τι προβλέπουν αυτά τα σχέδια; Παράταση του σχολικού έτους κατά μια βδομάδα στα λύκεια και κατά 10 μέρες στα γυμνάσια και στα δημοτικά.

Δημιουργία ομάδων καταστολής του μαθητικού κινήματος. Διαβάστε:

Άρθρο 26. Παιδαγωγικές παρεμβάσεις:

2. Οποιαδήποτε συμπεριφορά μαθητή ή ομάδας μαθητών που ανήκουν στη σχολική κοινότητα ενός λύκειου, η οποία θα έχει σαν αποτέλεσμα τη διατάραξη των αρμονικών σχέσεων, κερνιάται από τον καθηγητή ή τους καθηγητές στην αντίληψη των οποίων έχει πάσει η συμπεριφορά αυτή ή από την ομάδα παιδαγωγικής παρέμβασης του σχολείου μετά από σχετική εισήγηση του.

Την ομάδα παιδαγωγικής παρέμβασης αποτελούν ο διευθυντής του σχολείου κι ένας αριθμός καθηγητών, που ορίζονται απ' το σύλλογο των καθηγητών με κριτήριο την ιδιαίτερη θέση και ικανότητα που έχουν δείξει σε θέματα διανοητικών σχέσεων.

Η παραπάνω ομάδα έχει σκοπό τη πρόληψη και αντιμετώπιση των σχολικών φαινομένων που διαταράσσουν την διαδικασία της μάθησης ή την ηθική συνοχή της σχολικής κοινότητας.

Έτσι ο διευθυντής μπορεί αυθαίρετα να αποβάλλει το μαθητή μέχρι 2 μέρες και ο σύλλογος καθηγητών από 3 ώρες μέχρι 3 μέρες. Ενώ μέχρι τώρα αυτό γινόταν με συμμετοχή μελών του 15μελούς.

Κοβονται σχεδόν εντελώς οι συνεδριάσεις των μαθητικών κοινοτήτων επεμβαίνοντας ακόμα μια φορά με τον πιο αυταρχικό τρόπο στη συνδικαλιστική ζωή του σχολείου επιβάλλοντας πιο πολύ τον κρατικό συνδικαλισμό.

Ο καθηγητής ελέγχεται άμεσα από «σχολικούς συμβούλους» - που είναι δηλ. επιθεωρητές με αυξημένες αρμοδιότητες - και από τον διευθυντή ακόμα και μέσα στην τάξη με τη «παρακολούθηση» του.

Τέλος οι εξετάσεις στα λύκεια θα γίνονται κατά περιφέρεια από «ομάδες συντονισμού εργασίας» καθηγητών. Ορίζονται επίσης πανελλήνιες εξετάσεις για τα δημοτικά και τα γυμνάσια κάθε τρεις μήνες για αξιολόγηση του κορυφαίου επιπέδου των μαθητών. Ο έλεγχος της σκέψης και το τάκτικα της συνειδησίας για να βγάλουν τάγματα από στρατιωτικά υπηρέτες τους. Πέρα όμως απ' αυτή την συντονισμένη επίθεση, εκφοβίζονται στα σχέδια οι υπουργοί και οι αντανάκλασες από τους αγώνες και τις νίκες των μαθητών. Η πάλη των μαθητών ενάντια στο σύστημα της βαθμολογίας και οι ανταγωνισμοί, ενάντια στα σκοτάδια της επέμβασης της εκκλησίας στα σχολεία, η πάλη για την διεύρυνση του ορίου των απουσιών, παρά την προσπάθεια του υπουργείου να περιορίσει και να εγκλωβίσει αυτά τα αιτήματα μέσα στα πλαίσια της δικιάς του αντιδραστικής γραμμής, έχει φέρει μερικά αποτελέσματα.

Τέτοια είναι η αντικατάσταση της βαθμολογίας στο Γυμνάσιο με τις βαθμίδες Α, Β, Γ, Δ και Ε που παρά το ότι εξακολουθούν να βρίσκονται μέσα στο ίδιο το σύστημα του ανταγωνισμού είναι σαφώς ένα πιο προοδευτικό μέτρο βαθμολογίας σε σχέση με το προηγούμενο.

Το ίδιο με τον περιορισμό του υποχρεωτικού εκκλήσιασμού σε 3 φορές τον χρόνο και την αύξηση

του ορίου απουσιών στις 180.

Οι άνθρωποι του υπουργείου παιδείας είναι ότι αυτά είναι προτάσεις ομάδων εργασίας και δεν δεσμεύουν το υπουργείο - το οποίο θα διατυπώσει τα τελικά σχέδια των προεδρικών διαταγμάτων με βάση τα πορίσματα των ομάδων εργασίας που θα εκδοθούν σε ένα μήνα! Όμως αυτά τα σχέδια είναι πορίσματα αυτών των ομάδων εργασίας αλλά ακόμα κι αν δεν είναι, αν αυτά τα αστικά στοιχεία έχουν τέτοιες απόψεις για την παιδεία τότε δεν μπορούν να βγάλουν διαφορετικές προτάσεις. Τι σημαίνουν λοιπόν αυτά τα μέτρα;

Ότι το σχολείο με κρατική απόφαση πια γίνεται γκέτο όπου τα μέλη του ξεκομμένα απ' την κοινωνική ζωή, τις πολιτικές ιδέες, την ταξική πάλη θα γίνουν υπάκουα φιάτα των εσωτερικών νόμων του που θα καθορίζει ο κάθε αντιδραστικός του υπουργείου παιδείας. Η αστική τάξη φοβάται τη νεολαία όπως ο διάβολος το λιβάνι, φοβάται αυτό το εύπλαστο, επαναστατικό υλικό που όταν θα ορμήσει μπροστά θα σαρώσει όλα τα αγριόχορτα του κόμπου. Οι καταλήψεις το έδειξαν αυτό. Και πρέπει να τους τιμωρήσει τώρα για την εξέγερση τους ώστε, να μην ξανασηκώσουν κεφάλι. Έτσι εντείνεται η αλλοτρίωση, η χειραγώγηση, παρατείνεται τη φυλακή τους, δημιουργεί χαφιέδες ταίριακά του διευθυντή και των καθηγητών «της ομάδας παιδαγωγικής παρέμβασης» που αμύητα θα γίνουν «έντιμοι» μικροαστά και υπηρέτες του αστικού κράτους. Φέρνει σε ακόμα πιο έντονη αντίθεση τον καθηγητή με τον μαθητή κάνοντας τον πρώτο αστινόμο του δεύτερου αλλά ακόμα κι αν ο καθηγητής είναι με τους μαθητές ο επιθεωρητής είναι εκεί για να τον εμποδίσει.

Σαπία και φασισμός που μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο η ενωμένη αντίσταση των μαθητών ξεκαθαρίζοντας από εχθρούς και ψεύτικους φίλους που την υπονομεύουν από τα μέσα.

Τέτοιος εσωτερικός εχθρός είναι η «Κ»ΝΕ. Το μόνο που την πείραζε ήταν το πιο προοδευτικό στοιχείο αυτού του νομοσχεδίου - η κατάργηση της βαθμολογίας στο γυμνάσιο - μέσα στη «συντηρητική αναδιάρθρωση της Παιδείας» όπως λέει το ψευτοΚΚΕ (ανακοίνωση Κ.Σ. «Κ»ΝΕ/Ε.Λ.Ε.Θ. 21/4).

Πως θα μπορούν οι «Κ»νίτες κύριοι να είναι «πρώτοι στα μαθήματα» όταν ερείς καταργείται η βαθμολογία; Πως θα μπορούν να αντικρύσουν ύστερα τους Ρώσους φίλους τους που κάθε μήνα μοιράζουν εκατομμύρια βαθμούς σ' όλη την Ρωσία;

Επίσης η «Κ»ΝΕ προετοιμάζει νέα καπέλλωματα με 20 προόδους μαθητικών συμβουλίων από Λύκεια που καλούν το ΜΣ σε σύσκεψη δράσης (άγνωστο που και πότε). Αυτοί δεν έχουν δώσει καμία ανακοίνωση ποιθενά, ούτε έχουν εμφανιστεί δημόσια παρά μόνο στον «Οδηγητή» 28/4 αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί ίσως αργότερα για να εξηγηθείσει τα κομματικά συμφέροντα του «Κ»Κε.

Αυτό υπονοεί η φραση τους: «Αυτός ο Μάης προβλέπεται «καυτός».

Οι μαθητές πρέπει να αντισταθούν σ' αυτή την επίθεση συγκροτώντας ένα αγωνιστικό μέτωπο.

Για να αναπτύξουμε αυτό το μέτωπο ενάντια στη νέα επίθεση του υπουργείου είναι απαραίτητο να βγάλουμε τις εμπειρίες και τα συμπεράσματα απ' το προηγούμενο κίνημα των καταλήψεων, να εντοπίσουμε τις αδυναμίες μας και τους εχθρούς που επονομάζουμε αυτό το κίνημα από τα μέσα και το οδήγησαν στην ήττα.

Στα πλαίσια αυτής της κατεύθυνσης δημοσιεύουμε την προκήρυξη της Νεολαίας της ΟΑΚΚΕ που μοίρασε σε σχολεία της Αθήνας και τον Πειραιά. Επίσης πραγματοποιήσαμε μαζικό αφοσκόλημα στα ΤΕΛ Αθήνα Πειραιά.

Είς τιμήθηκαν οι καταλήψεις: α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

Ηδη τώρα ο Τρίτης, θέλει να μας τσακίσει για να μην ξανασηκώθουμε ποτέ πια. Για να πάρει εκδίκηση παρατείνει το σχολικό έτος στα ΤΕΛ των καταλήψεων.

Είς τιμήθηκαν οι καταλήψεις: α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

Ηδη τώρα ο Τρίτης, θέλει να μας τσακίσει για να μην ξανασηκώθουμε ποτέ πια. Για να πάρει εκδίκηση παρατείνει το σχολικό έτος στα ΤΕΛ των καταλήψεων.

Είς τιμήθηκαν οι καταλήψεις: α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

Ηδη τώρα ο Τρίτης, θέλει να μας τσακίσει για να μην ξανασηκώθουμε ποτέ πια. Για να πάρει εκδίκηση παρατείνει το σχολικό έτος στα ΤΕΛ των καταλήψεων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ Σ.Κ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

κεφαλής της πάλης των εργατών για το ψωμί. Περιφρονούν κάθε αγώνα που δεν έχει την ρήξη συνολική με το κράτος και η πρότασή τους δεν μπορεί να είναι άλλη από την γενική απεργία σε κάθε φάση.

Πέρα από το ζήτημα της πάλης για την αναγκαιότητα της δικτατορίας του προλεταριάτου και του προλεταριακού κράτους αναρχο-συνδικαλισμός εμποδίζει συγκεκριμένα την πολιτική ενότητα της εργατικής τάξης και αντιστέκεται στην πολιτική της πάλης. Αρνείται την δυνατότητα στην εργατική τάξη να έχει την δικιά της πολιτική οργάνωση και καταβιάζει την συνείδησή της στο επίπεδο της οργάνωσης των συνδικάτων.

Αντικειμενικά αφήνει την εργατική τάξη έρμαιο στην πολιτική της αντεργατικής και καταβιάζει την συνείδησή της στο επίπεδο της οργάνωσης των συνδικάτων.

Η πάλη με τον αναρχοσυνδικαλισμό και τα διάφορα ρεύματα της συνδικαλιστικής αυτονομίας και ανεξαρτησίας είναι βασική προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Η ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι δουλειά των κομμουνιστών. Και αυτή δεν μπορεί να γίνει παρά σε μια γραμμή παράλληλη με την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κόμματος στη χώρα και σε στενή συνεργασία μαζί του.

Είναι επιτακτικό σήμερα καθήκον για τους κομμουνιστές να οπλίσουν πολιτικά την εργατική τάξη, με την ολόπλευρη γνώση των εχθρών της και με την γραμμή ενότητας για την αντιμετώπισή τους.

Να ξαναζωντανέψουν μέσα στην εργατική τάξη τα μεγάλα ιδανικά του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού, τις ζωντανές αλήθειες του επαναστατικού Μαρξισμού, δίνοντας ιδιαίτερη βαρύτητα στη δουλειά μέσα στους εργάτες της μεγάλης βιομηχανίας κρατικής ή ιδιωτικής.

Αποτελεσματικό σήμερα μέσο γι' αυτή τη δουλειά είναι η λενινιστική ταχτική της συγκροτήσεως κοκκινών παρατάξεων αντιπολιτευτικής μέσα στα σημερινά συνδικάτα κάτω από την πολιτική και ιδεολογική καθοδήγηση της ΟΑΚΚΕ, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα την οργανωτική τους αυτοτέλεια.

Οι συνδικαλιστικές αρχές του επαναστατικού ταξικού συνδικαλισμού θα δίνουν ιδιαίτερη σημασία

στην ανάγκη της πιο πλατειάς ενιαιομετωπικής δουλειάς για την κινητοποίηση όλων των εργαζομένων πάνω στις οικονομικές διεκδικήσεις και ιδιαίτερα στην αύξηση στο μεροκάματο και τον μισθό, θα προτάσουν την ανάγκη της ενότητας της εργατικής τάξης και του συνδικαλιστικού κινήματος και θα αντιστέκονται σε κάθε προσπάθεια διάσπασης των συνδικάτων και υπονόμευση της εργατικής δημοκρατίας από την εκφυλισμένη συνδικαλιστική και κομματική γραφειοκρατία.

Βασική δουλειά των συνδικαλιστικών παρατάξεων θα είναι να προπαγανδίζουν σήμερα την αναγκαιότητα οικοδόμησης του κομμουνιστικού κόμματος πάνω στις αρχές του Μαρξισμού - Λενινισμού - Μασόισμου, την αναγκαιότητα μιας επαναστατικής πολιτικής για την εργατική τάξη, να διαδίδουν πλατιά τις επαναστατικές πολιτικές για την εργατική τάξη να διαδίδουν πλατιά τις αρχές της επαναστατικής τάξεως πάλης, της σοσιαλιστικής επανάστασης, και της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Να παλεύουν ενάντια σε κάθε ξενοδόουλο ή συμβιβαστικό κήρυγμα που θέλει την χώρα μας υποανάπτυκτη και υπταχτική στον ένα ή στον άλλο ιμπεριαλισμό, να παλεύουν για να μπει η εργατική τάξη επικεφαλής στον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα για την ανεξαρτησία, την αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη της δημοκρατία, ενάντια ιδιαίτερα στις δύο υπερδυνάμεις Αμερική και Ρωσία, σε κάθε ιμπεριαλισμό και στους υπόπιους λακέδες τους.

Βασικό όπλο στην δουλειά αυτών των παρατάξεων θα είναι η έκδοση τοπικών ή εργοστασιακών εφημερίδων που θα προσπαθήσουν να εκδόσουν στηρηγμένες στην κινητοποίηση των εργατών του χώρου.

Με τέτοια γραμμή για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος έρχεται να ξεκάνει το μ-λ κίνημα από τον ορπορτισμό και στα συνδικαλιστικά ζητήματα που από χρόνια το βασάνιζαν. Είναι μια γραμμή αισιόδοξη και θα φέρει αποτελέσματα στην υπόθεση της ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κόμματος.

Σε μια τέτοια κατεύθυνση καλούμε κάθε επαναστατή συνδικαλιστή να δώσει την προσφορά του, να έρθει σε επαφή μαζί μας για την από κοινού ανάπτυξη της κομμουνιστικής συνδικαλιστικής δουλειάς.

ΓΙΑΤΙ ΝΙΚΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Χαιρετίζουμε τις χιλιάδες των μαθητών που ορμητικά μπήκαν στον αγώνα, ενωθήκαν σ' ένα παρατεταμένο μέτωπο καταλήψεων, έδειξαν τη ζοκτικότητα, τη δύναμη και τη ζωντανότητα, περιφρονώντας την κυβερνητική πολιτική και δείχνοντας πόσο μισούν το σχολείο - φυλακή.

Αυτή η δυναμική του μαθητικού κινήματος όμως δεν μπόρεσε να φτάσει μέχρι την νίκη και υπαγορεύει κάτω απ' τα χιλιόγραμμα του εσωτερικού εχθρού της «Κ»ΝΕ, που διάλυσε το κίνημα και διάσπασε τους μαθητές.

Η «Κ»ΝΕ αξιοποιώντας την δικαία οργή μας στην εκπαιδευτική πολιτική του Τρίτη επιβαρύνοντας αρχικά τις καταλήψεις - καμώντας την ανεξαρτητισμό πολύ έχει απομονώσει απ' τον μαθητή όχι για τις οδηγίες στη νίκη, αλλά να τις χρησιμοποιήσει σε μοχλό πίεσης ενάντια στον Τρίτη και να τον χιλιόγραμμο πολιτικά. Η αντίθεση της «Κ»ΝΕ με τον Τρίτη έχει να κάνει με το ότι αυτός εκφοβίζει εκ νέου τις δυνάμεις, μέσα στο ΠΑΣΟΚ που αντιδρούν στη συνολική βέρνηση με το ψευτο-ΚΚΕ. Η «Κ»ΝΕ και τα φροντικά της θέλουν να ανατρέψουν τον Τρίτη και όχι αυτό το σάπιο σχολείο και το εκπαιδευτικό σύστημα που εκφοβίζει ο Τρίτης. Η σύγκρουση πια «ανάδοξη» του απ' το Υπουργείο Παιδείας που θα παρουσιαστεί σε νίκη απ' την «Κ»ΝΕ, δεν θα σημαίνει λίσση των προβλημάτων μας η ανατροπή της αντιδραστικής πολιτικής του συστήματος και εκεί κρίνονται οι νίκες και οι ήττες του κινήματος. Τα άλλα είναι αποτελέσματα της οξυμένης πάλης των ιμπεριαλιστικών κύκλων της χώρας ανάμεσα τους. Το μαθητικό κίνημα δεν θα γίνει σπρά κανένα.

Το ψευτο-ΚΚΕ ορμήθηκε κάθε συμπαράσταση από ΓΕΛ, ΤΕΣ, Πολυκλαδικά και δεν έβαλε αίτημα ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ. Πράγμα που θα εννοποιήσει τον αγώνα και θα έκανε όλους τους μαθητές. Αυτό δεν το έκανε γιατί θα έφερε το ψευτο-ΚΚΕ σε σύγκρουση με όλη την κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ συνολικά.

Όταν το πολιτικό χιλιόγραμμο της «Κ»ΝΕ στον Τρίτη ολοκληρώθηκε, προχώρησε στο πτώσιμο χιλιόγραμμο των καταλήψεων με την «συντονιστική επιτροπή των ΤΕΛ» που υπήρξε μέγας πιο πριν «εκλεγμένη» απ' τον Παρισσό.

Έτσι στις 20/3 στην πανελλαδική σύσκεψη στο 1ο ΤΕΛ Αθήνας μέσα από φοβερὰ πραξικοπήματα και οπισθοχώρες - κατελλωμένο προεδρικό με ένα «μαθητή» του ΣΕΜΜΕ 25 χιλίων στέλεχος του «Κ»ΚΕ όχι εκλεγμένο εκπρόσωπο ΤΕΛ από γενικές συνελεύσεις - υποέλει, σ' ένα κλίμα αυταρχικής - κλιμακωκής του αγώνα με σταμπίτημα των καταλήψεων - περιορίζοντας τις κατακτήσεις μας, και αγωνιστικό κλείσιμο με σιγαλάκι. Οι αγωνιστές - μαθητές αντιστέκονται με συνέχηση των καταλήψεων και με συνεχείς καταγγέλσεις, κάτω απ' την δικαία αγανάκτησή τους, αναγκάζοντας τους «Κ»νίτες σε άτακτη φυγή.

Οι μαθητές αποσπάζουν να οργανωθούν και να συνεχίσουν μέχρι τέλος τον αγώνα. Μετά από δύο συσκέψεις στη Σιβιτανειόδο εκλέγεται επιτροπή πρωτοβουλίας 9 ΤΕΛ που καταβιώνει τον αγώνα. Αποσπάζει μια σειρά εκδηλώσεις - κλείσιμο δρόμων, προκήρυξη - καταγγέλλει της ψευτο-συντονιστικής της «Κ»ΝΕ, παρέλαση στις 25/3 στην Αθήνα κεντρική και τοπικά κάθε σχολείο, πανελλαδική καθόδο στην Αθήνα, 20/3. Απ' όλα αυτά θα πραγματοποιηθεί μόνο η διαδήλωση στην παρέλαση 25/3 στην Αθήνα, με λιγότερες όμως δυνάμεις που θα ακούσει στο λαό. Και αυτό, γιατί στο μαθητικό αυτό μέτωπο υπάρχουν δύο γραμμές: η συνεπής, αγωνιστική ενάντια στο κατέλωμα της «Κ»ΝΕ, και η συμβιβαστική - ενωτική, που θέλει ενότητα με την «Κ»ΝΕ. Ενότητα με τη διασπασή! Αυτή θα υπονομιανσει τον αγώνα απ' την αρχή.

Η «Κ»ΝΕ βλέποντας ότι απομονώνεται, ελπίσεται όπου μπορεί σπείρει (Ν Φιλαδέφεια, Δάφνη, κ. α.) και όπου δεν μπορεί παρατείνει για μια βδομάδα ακόμα τις καταλήψεις χιλιόγραμμο πολιτικά.

Έτσι φτάνουμε στις 27/3 στο Πολυτεχνείο. Νέα σύσκεψη της «συντονιστικής» που τώρα πρέπει να τελειώνει με τις καταλήψεις.

Την προηγούμενη μέρα στη Σιβιτανειόδο, η Επιτροπή Πρωτοβουλίας έχει αποφασίσει την εκλογή νέας νηρίας συντονιστικής επιτροπής - αυτό αρχικά είχε αποφασιστεί, αλλά εμποδίστηκε απ' τους συμβιβαστές - και να πάει στο Πολυτεχνείο με μόνο σκοπό την αποκαλύψη του ρόλου της «συντονιστικής» και την καταγγελία της στους μαθητές - σε σύσκεψη της «αντονιστικής» στις 27/3, οι συμβιβαστές (κυρία ο εκπρόσωπος της Σιβιτανειόδο) καταπατούν τις αποφάσεις της Επιτροπής Πρωτοβουλίας, μπαίνουν στο προεδρικό, νομιμοποιούν

να, έτσι τη διασπαστική πολιτική της «Κ»ΝΕ.

Το τελικό χιλιόγραμμο δόθηκε. Η αντίσταση των πιο συνεπών μαθητών δεν άλλαξε τους συσχετισμούς. Τα χιλιόγραμμο των αντιδραστικών της «Κ»ΝΕ, η προδοσία και η κορόσηψη έφεραν αναποδογίκα την ήττα.

Γιατί ηττήθηκαν οι καταλήψεις; α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

Ηδη τώρα ο Τρίτης, θέλει να μας τσακίσει για να μην ξανασηκώθουμε ποτέ πια. Για να πάρει εκδίκηση παρατείνει το σχολικό έτος στα ΤΕΛ των καταλήψεων.

Είς τιμήθηκαν οι καταλήψεις: α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

Ηδη τώρα ο Τρίτης, θέλει να μας τσακίσει για να μην ξανασηκώθουμε ποτέ πια. Για να πάρει εκδίκηση παρατείνει το σχολικό έτος στα ΤΕΛ των καταλήψεων.

Είς τιμήθηκαν οι καταλήψεις: α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

Ηδη τώρα ο Τρίτης, θέλει να μας τσακίσει για να μην ξανασηκώθουμε ποτέ πια. Για να πάρει εκδίκηση παρατείνει το σχολικό έτος στα ΤΕΛ των καταλήψεων.

Είς τιμήθηκαν οι καταλήψεις: α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

Ηδη τώρα ο Τρίτης, θέλει να μας τσακίσει για να μην ξανασηκώθουμε ποτέ πια. Για να πάρει εκδίκηση παρατείνει το σχολικό έτος στα ΤΕΛ των καταλήψεων.

Είς τιμήθηκαν οι καταλήψεις: α) γιατί δεν υπήρξε αγωνιστική συντονιστική επιτροπή εκλεγμένη από γενικές συνελεύσεις που θα συγκροτούσε τις δυνάμεις που θα στηρίζε τις καταλήψεις. Οι συμβιβαστές ιθύνοντες γι' αυτό β) τα αιτήματα ήταν της «Κ»ΝΕ στενά και αυταρχικά. Δεν αμοιβεθούσαν αυτό το σχολείο - φυλακή, αλλά το υπηρετούσαν, απομόνωναν τα ΤΕΛ απ' τα ΓΕΛ, υπονομιαν την κατάληψη και δεν την στηρίζαν, μαζ εξαρτούσαν πολιτικά και ιδεολογικά απ' την «Κ»ΝΕ που εξημερούσε τα κομματικά της συμφέροντα.

Δεν πρέπει να σκύφουμε το κεφάλι. Αποδείξαμε ότι μπορούμε κρατώντας μόλις μας για 10 μέρες τις καταλήψεις και αποκλώσαμε την υπογείωση απ' τα μέσα. Οι νίκες βγαίνουν μέσα από τις ήττες, το σωστό μέσο απ' το λανθασμένο. Να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας και να ετοιμαστούμε για τους νέους αγώνες που έρχονται.

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ Α. ΚΟΜΙΝΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΕΝΤΥΠΙΟΥ

Και τώρα τι θα βρει να παει το άντρο της σκειωρίας, ο Περισσός, για το καινούργιο μαργαριτάρι που πάρετε δημοσιογράφος σε παλιά έντυπα στο Μοναστηράκι. Αναφερόμαστε σε δημοσίευμα της εφημερίδας «Οκτώβρης», της ΣΑΚΕ, του Απριλίου που αποκαλύπτει την πλούσια προσφορά του Α. Κομίνη στον αντικομμουνισμό. Ο κύριος αυτός είναι αρθρογράφος στον «Ριζοσπάστη» κάθε Κυριακή με σαφείς «αριστέρες θέσεις», (δηλαδή υπέρ του ψευτοΚΚΕ).

Το 1962 όμως πρόσφερε τις υπηρεσίες του στην «ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ» σαν αρχισυντάκτης της «επιθεωρητικής διαφωτιστικής κοινής γνώμης επί των καταστρεπτικών θεωριών του κομμουνισμού», που βρίσκονταν «εις την υπηρεσίαν των σωμάτων ασφαλείας και των ενόπλων δυνάμεων».

Βέβαια εμείς δεν διακρινόμε διαφορά στην ιδεολογία του, ούτε πιστεύουμε ότι μπορεί κανείς από φασίστα να γίνει αριστερός. Αυτό που διαπιστώνει κανείς είναι ότι είναι μικρές οι αποστάσεις που χωρίζουν το ψευτοΚΚΕ από τους «κλασσικούς» αντικομμουνιστές.

Όσο για τον Κομίνη, ας κοιμάται ήσυχος. Αυτός δεν έχει καθόλου πρόδοσι τις «αρχές» του με τη νέα του επιλογή. Αυτοί είναι που μετακινήθηκαν προς τη μεριά του.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΜΦΩΝΗΣ ΤΗ ΝΟΜΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΙ ΡΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΚΟΜΙΝΗΣ

Επιβάλλεται δώσει τις ύπ' αριθμ. 311661/2-4-82 όψεις Πρωτοβουλίας της Κυβερνήσεως

Είς την υπηρεσίαν των Σωμάτων Ασφαλείας και των Ενόπλων Δυνάμεων

21 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Οι ρίζες του φασισμού υπάρχουν ακόμα στη χώρα μας

Ενώ έχουν ήδη κλείσει δύο δεκαετίες από την επιβολή της φασιστικής χούντας στις 21 Απρίλη 1967 στις ανακοινώσεις που εκδίδουν τα διάφορα αστικά κόμματα επιδιώκεται η συσκότιση μιας σειράς σημαντικών ερωτημάτων καθώς και ο εφησυχασμός σχετικά με τις μελλοντικές εξελίξεις.

Είναι βέβαια ορισμένοι οι οποίοι αποφεύγουν συστηματικά, τα τελευταία τουλάχιστον χρόνια να πάρουν την οποιαδήποτε θέση κι αυτό κάθε άλλο παρά τυχαία.

Τα ερωτήματα που απασχολούν στρέφονται γύρω από το πως, και γιατί έγινε ο φασισμός, ποίος τον στήριξε αν σήμερα υπάρχει κάποιος κίνδυνος. Θα μπορούσε κάποιος καλόπιστος άνθρωπος να πει ότι όλα αυτά είναι πια γνωστά, επομένως περιττός, ίσως και κουραστικός, οι ανακοινώσεις των κομμάτων.

Νομίζουμε ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Η φασιστική χούντα δεν αποτέλεσε μια μικρή παρένθεση στις πολιτικές εξελίξεις του τόπου. Η θέση που πήρνε κανείς για το παρελθόν, και μάλιστα για τόσο καιρία σημασίας ζητήματα προδιαγράφει τη στάση του για τις μελλοντικές εξελίξεις.

Η χούντα δεν ήταν έργο μιας χούφτας «αφρόνων αξιωματικών» ούτε υπήρξε απόφαση της τελευταίας στιγμής. Φώλιασε για χρόνια ολόκληρα μέσα στο στρατό, οικοδομήθηκε απάνω στον πιο μαύρο αντικομμουνισμό, έχυσε αίμα πρωτόπαρων αγωνιστών, οργάνωσε προβοκάτιες, προετοίμασε το κάθε βήμα του με σύστημα και στρατηγική.

Ηθε να βοηθήσει στη διεισθήση των αντιθέσεων μεταξύ των αστικών τάξεων της Ελλάδας και της Τουρκίας, ιδιαίτερα σε σχέση με το Κυπριακό, και κάτω από τη γραμμή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Αυτό μάλιστα σε μια στιγμή όπου οξύνονταν η αντίθεση και στην περιοχή μεταξύ των λαών και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού αλλά εμφανιζόταν με ορμή στο προσκήνιο ο σοβιετικός σοσιαλϊμπεριαλισμός, ζητώντας νέο μεγαλύτερο μερίδιο κυριαρχίας πάνω στους λαούς, και στις χώρες.

Αυτά αποδεικνύονται τόσο από τον πόλεμο των «6 ημερών» που έγινε λίγο μετά την επιβολή του φασισμού στην Ελλάδα, μεταξύ του Ισραήλ και της Αιγύπτου, όσο και από τον αυξανόμενο ρόλο των σοσιαλϊμπεριαλιστών στη Κύπρο, αλλά και από την πρώτη ανοιχτή του επέμβαση ένα χρόνο μετά, τον Αύγουστο του '68 στην Τσεχοσλοβακία.

Ο φασισμός φώλιασε κι ανατραφθηκε μέσα στο κράτος, στο στρατό και στους παρακρατικούς μηχανισμούς. Υπήρξε συγκεκριμένο δημιουργία των μετεμφυλιακών αστικών καθεστώτων, που στηρίχτηκαν πάνω στην πιο αντιδραστική βία και τρομοκρατία σε βάρος του λαού.

Χτύπησε όταν πια οι αντιθέσεις μεταξύ των διάφορων τμημάτων της αστικής τάξης είχαν τόσο οξυνθεί ώστε να παρουσιάζεται ανοιχτά η αδυναμία της κυρίαρχης τάξης να εξασκήσει εξουσία με κοινοβουλευτικό τρόπο.

Η αδυναμία αυτή εκφράστηκε με τον πιο ακραίο τρόπο όταν δεν μπορούσε να κλείσει καμία κυβερνητική διάρκεια ζωής πάνω από λίγες μέρες ή και ώρες καμιά φορά.

Ο φασισμός μπόρεσε και επιβλήθηκε τελικά γιατί ο λαϊκός παράγοντας προδομένος από τον συνθηκολόγο ρεβιζιονισμό είχε χάσει την στρατηγική του, αγωνιζόταν χωρίς προοπτική, οι διαλυτές του ΚΚΕ υπέταξαν τους λαϊκούς αγώνες στις επιδιώξεις ενός τμήματος της αστικής τάξης. Η ηρωική πάλη του λαού τη δεκαετία του '50 ενάντια στον ιμπεριαλισμό σε Ελλάδα και Κύπρο και μέχρι τα Ιουλιανά δεν μπορούσε να σταθεί φραγμός στις αντιδραστικές εξελίξεις και στην άνοδο του φασισμού. Άλλωστε οι ίδιοι οι ρεβιζιονιστές ξόρκιζαν τον φασισμό, προπαγανδίζοντας την αδυναμία επιβολής του. Είναι τραγικά χαρακτηριστικό το δημοσίευμα της «Αυγής» την παραμονή της 21 Απρίλη που «επιχειρηματολόγησε» γιατί δεν μπορεί να γίνει φασισμός.

Ο Ντιμιτρώφ έγραφε «ο φασισμός μπορεί να έρθει στην εξουσία πριν

απ' όλα, επειδή η εργατική τάξη ήταν διασπασμένη εξαιτίας της πολιτικής της συνεργασίας με την αστική τάξη, που ακολουθούσαν οι ηγέτες της σοσιαλδημοκρατίας και επειδή, απέναντι στην αστική τάξη, ήταν πολιτικά και οργανωτικά απορλιμνισμένη».

Ο φασισμός στην Ελλάδα δεν επιβλήθηκε κύρια για να καταπιεί ένα λαϊκό κίνημα που έβαλε γενικόταρα ζητήματα διεκδίκησης ή αμφισβήτησης της εξουσίας. Ήταν ένα φασισμός που στηρίχτηκε ανοιχτά στον ξένο παράγοντα για να επιβάλλει τις επιδιώξεις του.

Παρ' όλα αυτά στράφηκε με ιδιαίτερο μίσος ενάντια στον λαό, γιατί αυτός ήταν που πάλεψε ενάντια του, περνώντας από αρχικές μορφές πάλης απλές και αυθόρμητες σε άλλες ανώτερες πιο συνειδητές και οργανωμένες.

Ενώ για το λαό υπήρξαν τα ξερονησία, οι φιλακές και τα βασανιστήρια, η αστική τάξη βρήκε την ευκαιρία να πλουτίσει ακόμα περισσότερο, προσπάθησε με χίλιους δυο τρόπους να γεφυρώσει τις αντιθέσεις της με τη χούντα να ξαναπαρεί μερίδιό από την πίτα της εξουσίας.

Ο λαός ήταν αυτός που όχι μόνο δεν παρασύρθηκε, ώστε να αποκτήσει η χούντα αυτό που επιδιώκει, δηλαδή λαϊκή βάση, αλλά αντίθετα την οδήγησε σε ολοκληρωτική απομόνωση, χτύπησε την προσπάθεια ομολοποίησης και της επιβουλής μιας μορφής κοινοβουλευτικού φασισμού.

Η χούντα δέχτηκε σκληρά χτυπήματα από το λαϊκό κίνημα που κορυφώθηκε με τη λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη του '73. Όμως η πτώση της έγινε εξ' αιτίας του ρόλου της στις εξελίξεις στην Κύπρο το 1974. Το αίμα του κυπριακού λαού έπνιγε τη φασιστική συμμορία της Αθήνας.

Μετά την πτώση της χούντας η αστική τάξη απόφυγε να χτυπήσει το φασισμό. Φυλάκισε ορισμένους μοναχά πρωτεργάτες του φασισμού. Ο κορμός του φασισμού, που χαρακτηρίστηκε «σταγονιδιά» από τον Αβέρωφ, έμεινε ανέγγιχτος. Όλοι αυτοί οι πατριδοκαπηλοί, σωβινιστές μαύροι φασίστες, βασανιστές, εξακολουθούσαν να φωλιάζουν στο κράτος, στο στρατό, στην αστυνομία.

Το χέρι του λαού που ορθωνόταν να χτυπήσει το φασισμό δεν προσπάθησε να σταματήσει μόνο η παλιά δεξιά.

Τα κόμματα της νέας δεξιάς, το ΠΑΣΟΚ, το ψευτοΚΚΕ έχουν κι αυτά τις δικές τους ευθύνες. Στάθηκαν φραγμός στην απαίτηση του λαϊκού κινήματος να διοχθούν οι φασίστες από το κράτος. Χτύπησαν επιλεκτικά ορισμένους και προσπάθησαν να πάρουν με το μέρος τους αυτούς τους γλοιώδεις που στρέφονται πάντα προς τον εκάστοτε δυνατό. Για παράδειγμα δεν άφησαν το ισχυρό μεταπολιτευτικό φοιτητικό κίνημα να ξεκαθαρίσει τα πανεπιστήμια από τους φασίστες καθηγητές.

Στη συνέχεια όχι μόνο δεν απαιτήσαν την απαγόρευση των φασιστικών ομάδων, αλλά αντίθετα ενόνησαν την ύπαρξή τους. Το κόμμα του Φλωράκη κήθησε στο ίδιο τραπέζι με τον υποψήφιο της φασιστικής, χουντικής ομάδας ΕΠΕΝ στη διακομματική επιτροπή των δημοτικών εκλογών τον Οκτώβρη του '86.

Ο ίδιος ο Φλωράκης είχε συνομιλίες στα γραφεία του Περισσού με

τον αρχιφασίστα εκδότη της «Ελευθέρας Ώρας» Μιχαλόπουλο, που εκείνη την περίοδο ανέπτυξε καμπάνια για την απελευθέρωση των πραξικοπηματιών από τον Κορδάλιο.

Αγκάλιασε αντικομμουνιστικά κατακάρια όπως τον Λυκούργο Κομίνη, που τώρα γράφει στο παρακλάδι του «Ριζοσπάστη», στη «Πρώτη».

Το ψευτοΚΚΕ είναι αυτό το κόμμα που από το 1985 δεν βγάξει πια ανακοινώσεις για την επέτειο της επιβολής της χούντας.

Είναι τα κόμματα της νέας δεξιάς που αποκρύπτουν σήμερα τους κινδύνους του φασισμού.

Οι παράγοντες που φέρνουν το φασισμό υπάρχουν. Οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και ιδιαίτερα μάλιστα οι αντιθέσεις μεταξύ των αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού συνεχώς οξύνονται και αυτό συμβαίνει μάλιστα όχι γενικά και αόριστα στο κοσμο αλλά πολύ συγκεκριμένα στη περιοχή μας. Οι αντιθέσεις αυτές σηματοδοτούν και συγκλονίζουν τα διάφορα τμήματα της αστικής τάξης, που συγκρούονται με όλο και μεγαλύτερη ένταση. Η νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ κλονίζεται, οι συσχετισμοί στη λεκάνη της Ανατολικής Μεσογείου αλλάζουν. Τα προβλήματα μεταξύ Ελλάδος, Τουρκίας, Κύπρου κάθε άλλο παρά λύθηκαν.

Οι «ασκοί του Αιόλου» είναι έτοιμοι να ανοίξουν. Οι εξελίξεις προδιαγράφονται συγκλονιστικές.

Σ' αυτά τα πλαίσια ο φασισμός παραμένει ουσιαστικά αχτύπητος, αναπαράγεται μέσα στο κράτος, στο στρατό, στα σώματα «ασφάλειας». Οι φασιστικοί μηχανισμοί ετοιμάζονται να χρησιμοποιηθούν.

Το ίδιο το αστικό κοινοβούλιο ενώ καθημερινά βλέπει το ρόλο του να υποβιβάζεται, ταυτόχρονα γίνεται πηγή νόμων αντιδημοκρατικών που φέρνουν μεγαλύτερο αυταρχισμό, προετοιμάζουν υλικά το φασισμό, όπως το νομοσχέδιο για την «παλλαϊκή άμυνα».

Αυτό που χρειάζεται για να κινηθούν οι φασιστικοί μηχανισμοί είναι η πολιτική κατεύθυνση. Η νέα δεξιά προσπαθεί ν' αξιοποιήσει τον σωβινισμό, την πλήρωμένη πατριδοκαπηλία των μεγαλοιδεατικών, φασιστικών στοιχείων και να τα σέρει στο άρμα τους.

Αυτός είναι ο λόγος που δεν χτυπάει η Νέα δεξιά το στρατό συνολικά σαν πηγή φασισμού αλλά μερικώς μεμονωμένους «άφρωνες» αξιωματικούς. Γι' αυτό δεν ζητάει την συντριβή του φασισμού που φωλιάζει στο κράτος, αλλά αντίθετα ζητάει περισσότερη ενίσχυση του κράτους.

Η κύρια πηγή σήμερα του φασισμού βρίσκεται στην επίθεση του ρωσόφιλου μπλόκ και του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού. Του ανερχόμενου ιμπεριαλισμού που όλο και πιο πολύ παίρνει την θέση του ανταγωνιστή του στην περιοχή και στη χώρα. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια το ρωσόφιλο μπλόκ εκμεταλλεύεται πολιτικά την ύπαρξη των παλιών φασιστικών ομάδων για την αποδυνάμωσή του αντιπάλου του μιας και σήμερα αυτές οι φασιστικές ομάδες αισθάνονται προδομένες από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στρέφουν την αιχμή της πολιτικής τους στον Καραμανλή και στην Νέα δημοκρατία.

Γιαυτό όλη η νέα δεξιά προβάλλει τις φασιστικές συμμορίες μέσα από την τηλεόραση κάθε εκλογής και επιτρέπει την νόμιμη λειτουργία αυτών των ομάδων και των εφημερίδων τους.

Καθήκον του λαϊκού κινήματος είναι να απαιτήσει την απαγόρευση της δράσης των φασιστικών ομάδων υποστηριχτών της 21η Απρίλη.

Να επαγρυπνεί απέναντι σε κάθε κίνδυνο φασισμού και να καταφέρνει χτυπήματα ενάντια του, όπου και με όποια μορφή και αν αυτός εκδηλώνεται.

ΣΕ ΝΕΑ ΕΞΑΡΣΗ Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟΝ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

του δημοσιογραφικού σάλο πρωτοσέλιδων διαμαρτυριών, υπό το πρόσχημα —δικαιολογία της περιφρόνησης του τύπου από μεριάς του προέδρου.

Και όμως, σε ότι αφορά τις μετακινήσεις στην Κίνα (Πεκίνο - Σιαν - Σαγκάη) η αλήθεια είναι ότι οι δημοσιογράφοι όλοι ήξεραν πως θα ταξίδευαν με άλλο αεροπλάνο και το ήξεραν πριν η δημοσιογραφική αποστολή αναχωρήσει για την Κίνα στις 16.4.88.

Στις 11.4.88 η κινεζική πρεσβεία έστειλε τηλεγράφημα προς τη γενική γραμματεία τύπου με την πρόταση για ναύλωση του δεύτερου αεροπλάνου. Οι δημοσιογράφοι συμφώνησαν σ' αυτήν την ρύθμιση πριν απ' την αναχώρησή τους για την Κίνα. Για το λόγο αυτό μάλιστα ενεκερίθη και πρόσθετο συνάλλαγμα με σκοπό την κάλυψη αυτής της δαπάνης (Πρώτη 23.4.88).

Ετσι λοιπόν τα περί «περιφρονησέως και ταλαιπωρίας του τύπου» γι' αυτό το συγκεκριμένο γεγονός, που στήριξε και όλο το αντι - Σαρτζετακικό μένος, αναδεικνύονται σε φούκα και πράσινα άλογα. Ο λόγος ήταν άλλος και σύμφωνος σ' αυτό που αναφέραμε για την αντίθεση Α.Παπανδρέου - Παπούλια ενάντια στον Σαρτζετακί, που τους δαγκώνει εδώ και καιρό στο σβέρο με τις σωβινιστικές απόψεις του που φτάνουν μέχρι του σημείου να εκφράζονται και με αιχμές ενάντια στην ρώσικη υπερδύναμη. Φυσικά δεν χάνεται χρόνος και η προεδρία αποδίδει στο υπουργείο εξωτερικών (δηλ. στον Παπούλια) όλην την ευθύνη για την κατάρτιση του προγράμματος επίσκεψης και φυσικά και για τις μετακινήσεις των δημοσιογράφων.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Γ. Ρουμπάτης αναγκάζεται να παραδέχεται την «τυπική ευθύνη - όχι όμως την ουσιαστική» και μεταφέροντας την φωνή του κυρίου του Α. Παπανδρέου και του κολαούζου του Παπούλια, δηλώνει «άγνοια» για όλ' αυτά και ξαναρχίζει το μπαλάκι των «ουσιαστικών ευθυνών» προς την προεδρία (δηλ. στον Σαρτζετακί).

Ωστόσο όμως τόσο η παραδοχή με μολόλογα των «τυπικών ευθυνών», όσο και η στάση της «Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας» 24.4.88 ότι «την ευθύνη την έχει η κυβέρνηση και ουδείς άλλος» αρχίζει να φωτίζει την όλη υπόθεση. Όλοι μιλούν πλέον για αντίθεση κυβέρνησης - Σαρτζετακί.

Η αντίθεση είναι πλέον φανερή: Απ' τη μια ο δόχθι Α. Παπανδρέου - Παπούλιας - Ρουμπάτης και απ' την άλλη ο δόχθι Σαρτζετακίς. Στόχος η φθόρα του τελευταίου, η δημιουργία διεθνούς κι εσωτερικού πολιτικού σκανδάλου σε βάρος του, έτσι ώστε οι βαριές για τον Παπανδρέου απόψεις του για Αφγανιστάν και Καμποτζή να στερονούν κύρους, να θραυτούν και να μετατοπιστεί η εικόνα του από τις δηλώσεις του προς την ιδιόμορφη συμπεριφορά του.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο κολάει και ο ανακληρωτής υπουργός εξωτερικών Γ. Κωστόπουλος, που απ' την Κίνα δηλώνει την αλήθεια, πως ήταν δηλαδή προκαθορισμένη απ' την Αθήνα αυτού του τύπου μετακίνηση των δημοσιογράφων στο εσωτερικό της Κίνας. Μια δήλωση, που όχι μόνο είπε δημόσια, αλλά και που διημέρισε στις 23.4.88 σε μέλη της διοίκησης της Ένωσης Συναγώνων Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών (Ε.Σ.Η.Ε.Α.) διά του τηλεφώνου από την Κίνα.

Αυτή η δήλωση του Κωστή αφηνει έκθετο τον Ρουμπάτη και τους από πίσω του χειριστές των νημάτων Α. Παπανδρέου και Παπούλια. Η αντίθεση εμλουτίζεται και φαρδαινει. Αυτό φυσικά δεν είναι παράξενο. Είναι συνέχεια της «αντίθεσης Νταβός» μεταξύ Παπούλια απ' τη μια και της σωβινιστικής ομάδας Πάγκαλου - Κωστή από την άλλη, που «επισημοποιήθηκε» μάλιστα με την κοινή συνέντευξη τύπου των τριών και που συνεχίστηκε και τώρα, μιας και ποιοτικά η αντίθεση φιλορώσων και σωβινιστών συνεχίστηκε με άλλη μορφή. Ο Παπούλιας υπό την κάλυψη του Α. Παπανδρέου εξέθεσε τον Κωστή, ταυτίζοντας τον με τον «εχθρό του τύ-

που» Σαρτζετακί και ανάγοντάς τον σε συνυπεύθυνο για το σκάνδαλο στην Κίνα. Μια πραγματικά κάτω απ' την ζώνη γροθιά του Παπούλια στον Κωστή, στην οποία ο Κωστής απάντησε με στιλ φανερός αμυνας και παρενόχλησης του αντίπαλου.

Τα αντίθετα στρατόπεδα σχηματοποιούνται και η «μπόρα» μαζί με τον Κωστή επιχειρεί να πάρει και τον Απ. Κακλαμάνη, τον υπουργό προεδρίας της κυβέρνησης, γνωστό για τις σχέσεις του με τον Παπαθεμελίη και διάφορους θρησκευτικούς σωβινιστικούς κύκλους. Το πρόσημα είναι η δική του συνυπευθύνη για τον διασπορμό της ελληνικής κυβέρνησης στο εξωτερικό, μιας και η δήλωση της κινεζικής πρεσβείας στις 11.4.88 προς το δικό του υπουργείο απειθύνθηκε. Και αυτό μετά την αναχώρηση των «τυπικών ευθυνών» από τον Ρουμπάτη, που επιχειρήθηκαν να ριχτούν όχι στον αληθινό υπεύθυνο της υλοποίησης (στο υπουργείο εξωτερικών), αλλά στο «τυπικά υπεύθυνο» υπουργείο προεδρίας του Κακλαμάνη.

Προχωρώντας έτσι σιγά - σιγά, το αρχικό σκίσιμο της αντίθεσης μεταξύ των «νταούρων» φιλορώσων και των μέσα στα πλαίσια τους σωβινιστών, γίνεται ζωγραφιά με φωτισκιάσεις και χρώματα υπονόμησης: έντριγκας και δολοφονικών, που από τη μια έχει την φιλο - Γκορμπατσόφικη ομάδα Α. Παπανδρέου - Παπούλια και απ' την άλλη την ομάδα σωβινιστικών «αποκλίσεων Σαρτζετακί - Κωστή - Κακλαμάνη και φυσικά στο περιθώριο την φιλο - ρώσικη «Πρώτη» να ρίχνει πισώπλατα τα φαρμακέρ βέλη της κατά Κωστή - Κακλαμάνη (Πρώτη 25.4.88). Φυσικά με αποτέλεσμα όχι τον ίδιο τον Σαρτζετακί τώρα, αλλά τους σωβινιστικούς αποκλίσεις υπουργούς, που αποτελούν εμπόδια σ' αυτήν τη φάση για την πορεία του φιλο - Γκορμπατσόφικου ιδεολογικού - πολιτικού ρεύματος.

Στις 25.4.88 φτάνει ο Σαρτζετακίς στην Αθήνα, όπου με φοβερή αζύτητα τα βάζει με την προβοκάτιση, που του σκάρωσαν πίσω από την πλάτη του. Οι καθηγορίες του για «φασιστική τακτική χαλκείσεως ψευδολογημάτων», για «λασπολόγους όπου - όποιοι - κι αν είναι» και ότι «δεν πρόκειται να καμφθεί από αυτούς τον είδος τις επιθέσεις οι οποίες συστηματικά επιχειρούνται από ορισμένους κύκλους εναντίον του» δείχνουν ότι ξέρει ποιάς τους σκαρώσε την προβοκάτσια και ότι αυτός του έχει σκαρώσει κι άλλες πολλές στο παρελθόν, εκθέτωντάς τον και αφήνοντάς, τον ακάλυπτο. Του Κουτσούγιωργα, που πήγε να τον προειπνήσει στο αεροδρόμιο, ανευβαίνει η πίεση στο τριάντα και δεν τον συνοδεύει στην επιθεώρηση του τιμητικού αγώνισμα, δείχνοντας τη δυσάρεσκεια του.

Στις 26.4.88 παρά την αναμενόμε-

νη συνάντηση Α. Παπανδρέου - Σαρτζετακί, αυτή δεν γίνεται. Το μεσημέρι ο Α. Παπανδρέου αναχωρεί για τη Νορβηγία και έτσι πρόεδρος και πρωθυπουργός μετά από τέτοια κρίση δεν συναντιούνται, επιβεβαιώνοντας έτσι την συνέχεια της αντίθεσης, που υπήρξε από την αρχή. Φυσικά δεν γίνεται λόγος για τα κρατικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, που από το ίδιο βράδυ της 25.4.88 φρόντισαν να θάψουν κυριολεκτικά τις δηλώσεις Σαρτζετακί, παρά το ότι τις δηλώσεις αυτές προκάλεσε δημοσιογράφος της ΕΡΤ με ερώτησή του. Οι δύο ΕΡΤ επικαλέστηκαν «στενότητα χρόνου», παρά το ότι είχαν πάνω από μια ώρα για τις ειδήσεις των 12 και μάλιστα η ΕΤ - 1 επικαλέστηκε τη «συζήτηση για το ΕΙΤΖ»...

Στις 26.4.88 στις 12 το μεσημέρι ο Σαρτζετακίς, στη διάρκεια της επίσημης έναρξης του «διεθνούς συνεδρίου για την ελληνική διασπορά», αρνείται να σχολιάσει τις δηλώσεις του, που έκανε την προηγούμενη μέρα, λέγοντας «Σας παρακαλώ ιδιαίτερα. Αρκετά είναι σ' αυτά που σας είπα χτες. Δεν επανέρχομαι». Πράγμα, που στην πολιτική διάλεκτο σημαίνει ότι: Όλα όσα είπα ισχύουν και τα' χω με τον Α. Παπανδρέου.

«Χωρίς που φαίνεται κολαούζο δεν θέλει», λέει η λαϊκή παροιμία. Ωστόσο ο Χρ. Σαρτζετακίς έσπευσε με τις δηλώσεις του στις 25 - 26.4.88 να το υπερτονίσει και να βάλει «κολαούζο» το ιδιαίτερο γραφείο του προέδρου της δημοκρατίας, που από τις 25.4.88 το βράδυ είχε επιβεβαιώσει προγραμματισμένη συνάντηση προέδρου - πρωθυπουργού για τις 10.30' το πρωί της 26.4.88, που τελικά όμως δεν έγινε.

Αυτό είναι λοιπόν το «χωριό». Είναι η αντίθεση μεταξύ φιλορώσων και σωβινιστών, που κινούνται μέσα στην ίδια δράκα, με υπονομευτική επίθεση των φιλορώσων κατά των σωβινιστών και με άμεσο στόχο την προσπάθεια της παπανδρείκης φράξιας να ανατρέψει «εμπόδια» και «αντιστάσεις» μέσα στον χώρο της πολιτικής εξουσίας προκειμένου να προχωρήσει για την άλωση της από το φιλο - Γκορμπατσόφικου ιδεολογικοπολιτικού μέτωπο.

Αυτός είναι ο «απολογισμός» της επίσκεψης Σαρτζετακί στην Κίνα και των υπονομεύσεων, που του έκαναν οι Α. Παπανδρέου - Παπούλιας. Όμως το «παιχνίδι» όλων τους είναι συνωμοτικό, παρασκηνιακό, σκοτεινό και πραξικοπηματικό. Είναι ένα «παιχνίδι» μακριά και ξένο απ' το φως της μέρας και τον λαό. Σε τελευταία ανάλυση αυτός ο λαός είναι που διδάσκει απ' αυτούς, αναπτύσσει το κριτήριο του και ετοιμάζεται για την ώρα, που θα τους κρίνει στο δικό του πεδίο, της μέρας, της πολιτικής και ταξικής λαϊκής πάλης και όχι στα αυταίσια σκοτάδια της νύχτας και του πραξικοπηματισμού.

ΟΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΙ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΕΝΑΝ ΗΓΕΤΗ ΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ

Οι Τραμπούκοι σιωνιστές εδείξαν για άλλη μια φορά το θράσος και το φασισμό τους, την βαθεία τους περιφρόνηση κάθε αρχής του διεθνούς δικαίου, δολοφονώντας ξένη χώρα με μια μεγάλης κλίμακας στρατιωτική επιχείρηση τον θρυλικό στρατιωτικό ηγέτη της Φατάχ Αμπού Τζιζάντ, δεξί χέρι του Γιασέρ Αραφάτ.

Αντίθετα από τις ελπίδες τους, ότι με τέτοιες μέθοδες θα πλήξουν την παλαιστινιακή Επανάσταση, οι σιωνιστές του Ισραήλ γνωρίζουν την μεγαλύτερη διεθνή απομόνωση και καταδίκη. Το κυριώτερο, πειθούν ολοένα και περισσότερο τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το τσάκισμα, στρατιωτικό και πολιτικό του σιωνισμού για την δημιουργία του ελεύθερου παλαιστινιακού κράτους.

Ο Αμπού Τζιζάντ θα εκδικηθεί τους δήμιους του δημουργώντας

με τη ζωή και το θάνατο του δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές συνεχιστές του δικού του επαναστατικού αγώνα.

Άλλωστε ο λαός είναι ανεξάντλητη πηγή ηγετών αρκεί η όποια ηγεσία να εκφράσει με συνέπεια τους πόθους του και να μη προδίνει ποτέ τον αγώνα του.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Κωνσταντίνος Σίμφωνας με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βεραντζίερου 55 Αθήνα τηλ: 5241058

ΚΥΠΡΟΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΦΟΡΑ Ο ΡΟΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Το Κυπριακό είναι τον τελευταίο καιρό στο επίκεντρο των πολιτικών εξελίξεων, τόσο με την εκλογή του Βασιλείου και τις εσωτερικές διαρραξεις της Κύπρου, όσο και με την κινητικότητα των ελληνο-τουρκικών, που ακολουθεί το Νταβός.

Με λίγα λόγια μπορούμε να πούμε ότι ο Βασιλείου αποδείχθηκε να ακολουθεί πιστά την γραμμή της Μόσχας στο Κυπριακό. Συγκεκριμένα ο διαβήτης του «ήθους» - Φιλιππόπουλος τον ρωτάει κατ' αρχήν αν σκέφτεται να ιδρύσει κόμμα στην Κύπρο, στο άμεσο ή στο μακρινότερο μέλλον και ο Βασιλείου απαντάει: «*Η Κύπρος έχει αρκετά κόμματα μικρά και μεγάλα, τα οποία εκφράζουν όλα τα ιδεολογικά ρεύματα. Δεν βλέπω τίποτα το οποίο θα προσέβαλε, το να κάμω ένα ακόμα ένα κόμμα. Μα είναι σίγουρο ότι ο Βασιλείου είναι ένα πλάσμα του ΑΚΕΛ και της Ρωσίας για ποιο λόγο λοιπόν να ιδρύσει ένα άλλο κόμμα. Άλλωστε δεν υπήρξε στη ζωή του κάποιος ανεξάρτητος πολιτικός ηγέτης, που πήρε μέρος στις εκλογές του Κυπριακού λαού.*

Όπως προαναφέρει, το «ήθος» ο Βασιλείου είναι εξαιρετικά επιτονημένος επιχειρηματίας. Το επιβλητικό του μοντέρνο κτίριο - στρατηγικό εξοπλισμένο με τέλεια ηλεκτρονικά μηχανήματα, για να ανταποκρίνεται στις μελέτες που αναλαμβάνει για όλο τον κόσμο διασπείρει από ένα ισχυρό οικονομικό πεδίο και αναζητείται τον τρόπο σκέψης και ενεργητικότητας του ίδιου Κυπρίου προέδρου». Αυτών των από διαβλέπων οι Ρώσοι για να κατακτήσουν την Κύπρο. Δεν είναι άγρια η επίλογος, είναι τέτοιος αστός θα μπορούσε να γίνει ευκόλα εθνοπροδότης, δεν θα

αντισταθεί σε καμιά Ρωσική απαίτηση. Δεν είναι τίποτα οι δηλώσεις του Βασιλείου στην παραπάνω συνέντευξη για το Αφγανιστάν. Δείνει συγκεκριμένα:

«*Μέσα στα πλαίσια της πολιτικής συμφωνίας, δηλαδή στο πλαίσιο αυτό των Γκορμπατσώφ - Ρήγκαν, αναμφισβήτητα η επίλυση του Κυπριακού είναι κάτι το οποίο θα θέλων, γιατί αυτό υποσώφρατε είναι μια πηγή έντασης και νομίζω ότι από αυτή την άποψη η συμφωνία που έγινε χτες για το Αφγανιστάν έχει τεράστια σημασία. Γιατί βλέπουμε ότι οι δύο υπερδυνάμεις ήρθαν να εγγυηθούν μια συμφωνία που είναι κάτι ανάλογο με αυτό που μπορεί να γίνει στην Κύπρο. Βλέπουμε ότι ηρθε μια χώρα σαν τη Σοβιετική Ένωση να αποσυρθεί τα στρατεύματά της. Πολύ περισσότερο να ζητά να το κάνει από μια χώρα σαν την Τουρκία. Και μάλιστα στην περίπτωση της Σοβιετικής Ένωσης, τουλάχιστο είχε την υποστήριξη της Κυβέρνησης της χώρας. Η ουσία είναι ότι το Αφγανιστάν, η νομιμη Κυβέρνηση του Αφγανιστάν, που είναι μέλος των Ηνωμένων Εθνών, υποστήριξε την ύπαρξη των σοβιετικών στρατευμάτων.*

Όλη η ανθρωπότητα ξέρει ότι ο Καρμάλ, μπήκε στο Αφγανιστάν μαζί με τα ρωσικά τανκς και τους 120.000 Ρώσους εισβολείς και καταχτήτες. Αντί λοιπόν ο Βασιλείου να καταδικάσει την Ρωσική εισβολή για κατοχή του Αφγανιστάν για

Πολύ σημαντική και αποκαλυπτική, ήταν η συνέντευξη που παραχώρησε στο «*Εθνος*» ο Βασιλείου, αλλά και στο ρωσικό περιοδικό «*Νέοι καιροί*», όπως επίσης αξίζει να δούμε την εκλογή του νέου γ.γ. του ΑΚΕΛ, μετά τον θάνατο του Παπαϊωάννου.

να κερδίσει την παγκόσμια κοινή γνώμη στο Κυπριακό και την αντίστοιχη καταδίκη της Τουρκίας έρχεται να υποστηρίξει αυτή την ενέργεια της ρωσικής υπερδυνάμεις. Στη συνέχεια της συνέντευξης ήταν μίλησε για τον ρόλο της Ρωσίας και γενικότερα για τις χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας τότε:

«*Οι Σοσιαλιστικές χώρες. Οποσδήποτε θέλουν να δουν μια επίλυση του προβλήματος, γιατί δεν τους αρέσει η διεθνής ένταση κυρίως στα νότια της, δεν είναι κάτι το οποίο τους βοηθά, αλλά και γιατί, σαν θέμα αρχής για τη Σοβιετική Ένωση είναι μια Κύπρος αποστρατιωτικοποιημένη.*

Χαρακτήρισε αυτός ο αστός, ο επιχειρηματίας σοσιαλιστικός, αυτές τις φασιστικές χώρες και υπολόγησε τοποθέτησε την θέση της ρωσίας για αποστρατιωτικοποίηση. Μα αυτή είναι η λύση του Κυπριακού για τον Γκορμπατσώφ τον Παπαϊωάννου και τον Βασιλείου. Αλλάστε και στην συνέντευξη που έδωσε στο ρωσικό περιοδικό «*Νέοι καιροί*» λέει συγκεκριμένα, ότι την «*διχοτόμηση της Κύπρου την έχουν αποδοχθεί οι Κύπριοι και ότι το μεγαλύτερο τους πρόβλημα δεν είναι το εθνικό αλλά η οικονομική ανασυγκρότηση.*» Είναι βέβαια από παλιά γνωστή η θέση της Ρωσίας από την εποχή των Χρουστσώφ και Μπρέζνιεφ και φθάνει «*σαν θέμα αρχής*» μέχρι τον

Γκορμπατσώφ, για διζωνική ομοσπονδία μ' άλλα λόγια η διχοτόμηση. Το μόνο που απασχολεί την υπερδύναμη αυτή είναι να φύγουν όλα τα στρατεύματα, οούρκικα, Αγγλικά (βάσεις) αλλά και αφοπλισμός της ίδιας της Κύπρου για να πέσει αυτή σαν ώριμο φρούτο στην αγκαλιά της Ρωσικής υπερδυνάμεις.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό τέλος ότι δεν έπαψε να διαδηλώνει ο Βασιλείου την χαρά του για την γραμμή Παπαϊωάννου και να επικροτεί το Νταβός.

Παραθέτουμε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα: «*ΕΡ. Είδατε τον Παπαϊωάννου, συνομιλήσατε. Ήταν η πρώτη σας επαφή και μάλιστα σε πολύ κρίσιμη καμπή. Ποιες οι εντυπώσεις σας και μάλιστα όταν υπάρχουν κάποιες υπόνοιες διαφορετικών θέσεων.*

«*Πρέπει να τονίσω ότι προσωπικά οι εντυπώσεις που είχα από την επαφή μαζί του είναι εξαιρετικές, ότι είχαμε μια πολύ ειλικρινή ανταλλαγή απόψεων πάνω σε όλα τα θέματα, υπήρχε ταύτιση απόψεων.*

«*Και δεν νομίζω ότι ο ελληνοτουρκικός διάλογος αποδυναμώνει τη θέση μας. Αντίθετα, τη δυναμώνει. Το έχει πει δημοσίως και το αναλαμβάνει, διότι εξαιτίας του ελληνοτουρκικού διαλόγου υπάρχει αυξημένο ενδιαφέρον γύρω από το Κυπριακό σήμερα.*» Δηλαδή ζητώ το Νταβός του Παπαϊωάννου, πιο συγκεκριμένα ζητώ το Ρωσικό Νταβός.

ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ» ΓΙΑ ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ

Σε πολλά προηγούμενα φύλλα της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ είχαμε γράψει ότι οι συμφωνίες του Νταβός και στη συνέχεια των Βρυξελλών υπηρέτησαν βασικά τα σχέδια και τη ταχτική, σαφή τη φάση, του ρωσικού σοσιαλμπερλιισμού στη περιοχή μας. Συγκεκριμένα στη Ν.Α. α.φ. 63 γράφαμε: «*...η Ρωσία είναι αντίθετη στο να φτάσει αυτή η αντίθεση (ανάμεσα σε Ελλάδα - Τουρκία) σε μια ανοιχτή ρήξη... θα ήταν υποχρεωμένη να διαλέξει ανάμεσα σε δύο χώρες... Η Ρωσία θέλει λοιπόν ένα Νταβός που θα διατηρεί μια ταχτική ελληνοτουρκική ειρήνη.*»

Στο περιοδικό ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ αρ. 3, 1988 (πολιτικό περιοδικό που εκδίδεται στη Ρωσία και κυκλοφορεί μεταφρασμένο και στα ελληνικά) διαβάζουμε: «*Σύμφωνα με τη γνώμη των πολιτικών παρατηρητών (των ρώσων παρατηρητών, συμπλήρωση δική μας), στο Νταβός μπήκαν γερά θεμέλια για τη ρύθμιση των ελληνοτουρκικών σχέσεων και τη μείωση της έντασης στην Ανατολική Μεσόγειο. Ο σοβιετικός τύπος υπογραμμίζει την εξέλιξη των παλιών στερεότυπων στις σχέσεις μεταξύ Αθήνας και Αγκυρας, σχολιάζοντας τα αποτελέσματα της συνάντησης στο Νταβός, η έκκληση εφημερίδα «Κόζμπος»... έγραψε ότι ο καινούργιος άνεμος των αλλαγών στην παγκόσμια πολιτική έφτασε και στις ακτές της Μεσογείου. Η πολιτική της καινούργιας ακτίληνης, η νέα προσέγγιση, όσον αφορά τη λύση των πιο πολύπλοκων προβλημάτων, βρισκεί τους σταθμούς της και στο νότιο τμήμα της Ευρώπης.*» Είναι σαφές από παραπάνω απόσπασμα ότι η Μόσχα είναι ιδιαίτερα ικανοποιημένη από τη συμφωνία αυτή αφού φτάνει και έως το σημείο να πει ότι αυτή είναι αποτέλεσμα της πολιτικής Γκορμπατσώφ (ο καινούργιος άνεμος) στο παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτό που τονίζει ιδιαίτερα και οπωσδήποτε θα τριβουν τα χέρια τους από ικανοποίηση οι νέοι τσάροι του Κρεμλίνου, το περιοδικό, είναι ότι το Νταβός, έγινε έξω από την παρέμβαση των Αμερικάνων. Διαβάζουμε σχετικά: «*Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός, ότι τόσο η Αθήνα, όσο και η Αγκυρα, στο Νταβός διεξήγαγαν απευθείας συνομιλίες, χωρίς μεσολαβητή. Ο κεντρικός «μάστρος» των ΝΑΤΟ, η Ουάσινγκτον, το Δεκέμβριο του περασμένου χρόνου ήταν έτοιμο να διορίσει ειδικό αμερικανικό απεσταλμένο για την πραγματοποίηση μεσολαβητικής αποστολής, μεταξύ της Αθήνας και της Αγκυρας. Υπενθυμίζουμε ότι κατά τη διάρκεια της κρίσης του Αιγαίου του περασμένου χρόνου, ο Ανδρέας Παπανδρόπουλος ξεκάρθαρα ότι η ευθυνη για την κρίση βαρύνει τις ΗΠΑ... Και συνεχίζει παρακάτω: «*Στην συνέντευξη τύπου στο Νταβός, ο Ανδρέας Παπανδρόπουλος, εξηγώντας τις νίξεις του κοινού ανακωνοποιημένου σχετικά με συγκεκριμένους κύκλους που χρησιμοποιούν τα εκρημνισμένα προβλήματα μεταξύ των δύο χωρών για τα δικά τους συμφέροντα δικαιώνει λέγοντας ότι «μας χρησιμοποιούν» ξένες δυνάμεις.*» Βέβαια ο ρωσικός τύπος έχει κάθε λόγο να είναι χαρούμενος αφού όπως αναφέρει και το ίδιο άρθρο παραπάνω η κυβέρνηση έχει πάρει στα μεγάλα διεθνή ζητήματα τη θέση των ρώσων ιμπεριαλιστών και το άρθρο τελειώνει «*Δημοσιογραφικά προποθήσεις για το σχηματισμό κλίματος σταθερής ειρήνης, συνεργασίας... Η συνάντηση στο Νταβός, αναμφισβήτητα, θα πρέπει να συμβάλει στην ανάπτυξη αυτών των θετικών τάσεων.*» Αυτή είναι σε λίγες γραμμές η «επίσημη θέση της Μόσχας, όσο αφορά το Νταβός. Και αυτή η θέση μας δείχνει ως ένα βαθμό και το χαρακτήρα του, σε πείσμα ορισμένων που επιμένουν στο φιλοαμερικανικό χαρακτήρα του Νταβός.*

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΠΕΤΑΕΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Με γρήγορες και ύπουλες κινήσεις επισημοποιήθηκε η συμφωνία για την αγορά 4 φρεγάτων (ΜΕΚΟ -200) από την Δ. Γερμανία για λογαριασμό του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού αντί του ποσού των 1.170.000.000 δολλαρίων, δηλαδή των 163 δισεκατομμυρίων δραχμών!

Τόσο οι χειρισμοί για το πάρομο της απόφασης, όσο το αστρονομικό ύ-

Γιατί πραγματικά οι λόγοι που επικαλείται το ΚΥΣΕΑ έχουν πολύ μικρό βάρος μπροστά στα προβλήματα - έξω απ' το οικονομικό - που δημιουργούνται μ' αυτή την αγορά. Γενικά οι φρεγάτες είναι ογκώδη πλοία με δυσκόλη κίνηση, ιδιαίτερα σε θαλάσσιες όπως το Αιγαίο που είναι κλειστό και γεμάτο με νησιά. Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύτηκαν στο «*Βήμα*» της 17/4 αποδεικνύεται ότι αντίστοιχα πλοία είναι πολύ ευάλωτα, όπως το «*Stark*» που χτυπήθηκε πέρσι στον Περσικό κόλπο και το βρετανικό «*Sheffield*» που χτυπήθηκε στα νησιά Φλόκλαντ.

Αξιοσημείωτοι της Πολιτικής Αεροπορίας (κατά τις ίδιες πηγές πάντα) θεωρούν ότι οι φρεγάτες γίνονται εύκολα στόχος αεροπορικών επιθέσεων, οπότε και δημιουργούν πρόσθετες ανάγκες κινητοποίησης μεγάλων αεροπορικών δυνάμεων που να τις προστατεύουν. Κατά συνέπεια αυτά τα σκάφη όχι μόνο δεν λύνουν προβλήματα στον στρατιωτικό εξοπλισμό της χώρας, αλλά δημιουργούν και μεγάλη αναστάτωση.

Επίσης λόγω του υψηλού τους κόστους δύσκολα μπορούν να αντικατασταθούν με νέα σκάφη και έτσι μετά από λίγα χρόνια θα γίνουν οπωσδήποτε αχρηστά.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν πόσο έπειτα απ' αυτά στέκει το βασικό επιχείρημα του υπουργείου Άμυνας που δικαιολογεί την αγορά των φρεγατών λέγοντας: «*Τα τεχνικά και επιχειρησιακά τους χαρακτηριστικά ανταποκρίνονται πλήρως στις ανάγκες του Πολεμικού Ναυτικού*», κα ότι: «*Η αγορά έγινε στα πλαίσια του 5ετούς προγράμματος εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης των Ενόπλων Δυνάμεων.*»

Ας δούμε όμως και τα υπόλοιπα επιχειρήματα υπέρ της αγοράς. Λέει το υπουργείο Άμυνας:

«*σκειασθεί και δοκιμασθεί επιτυχώς από ναυτικά άλλων χωρών.*»

2) *Ο χρόνος ολοκλήρωσης της κατασκευής των φρεγατών είναι από τους μικρότερους.*

3) *Μαζί με το πρόγραμμα παράγονται αμυνολογιστικά οφέλη που παρομοιάζουν τη μεγαλύτερη ρεαλιστικότητα υλοποίησης.*

4) *Εξασφαλίζεται μεταφορά τεχνολογίας.*

5) *Το πρόγραμμα θα πραγματοποιηθεί μετά από σύμφωνη διακρατική συμφωνία.*

Σύμφωνα με το πρόγραμμα προβλέπεται η κατασκευή της πρώτης φρεγάτας σε γερμανικά ναυπηγεία όπου θα εκπαιδευτούν Έλληνες τεχνικοί, ώστε οι άλλες τρεις να κατασκευαστούν στην Ελλάδα.

Το συνολικό κόστος του προγράμματος ανέρχεται σε 1.170.000.000 δολάρια από τα οποία τα 200.000.000 δολάρια θα απορροφηθούν από τα ελληνικά ναυπηγεία.

Είναι φανερά αδύναμα όλα τα παραπάνω επιχειρήματα που αφορούν τη χρησιμότητα των φρεγατών. Ηδη και πριν τη σύναψη της συμφωνίας μεγάλες αντιδράσεις υπήρξαν από πολλές πλευρές μέσα στο ίδιο το ΚΥΣΕΑ, σε μεσοία στρώματα αξιωματικών του Ναυτικού, σε υψηλά στελέχη της Αεροπορίας και στα στελέχη του υπουργείου οικονομικών σηζητιόταν έντονα ότι το Ναυτικό δεν χρειάζεται πραγματικά τις φρεγάτες, αλλά ότι είναι μια απαίτηση της ηγεσίας του ναυτικού για να μην αισθάνεται «*παραμλημένη*».

Αλλά ακόμα και όσο πιστεύουν ότι είναι αναγκαίο, ο εξοπλισμός που Αιγαίο για τον «*εξ ανατολών κίνδυνο*» δεν μπορούν να δικαιολογήσουν ούτε την τεράστια αυτή σπατάλη ούτε και την αποτελεσματικότητα των συγκεκριμένων σκαφών.

Αν δεν μας λέει ότι έγινε αυτή η αγορά για να «*ενισχυθούν*» τη βιοσι-

μότητα του ποσού και ιδιαίτερα αυτό άφησε αναυδούς, όλους όσους πληροφορήθηκαν το γεγονός.

Και ενώ για πολλά στελέχη της κυβέρνησης και των Ενόπλων Δυνάμεων που διατύπωσαν μεγάλες αντιρρήσεις και επιφυλάξεις γι' αυτή την αγορά, το ζήτημα δεν είναι και πολύ σοβαρό, για το λαό αποτελεί χυδαία προκλήση και μεγάλο χτύπημα στην πάλη για οικονομική ανακούφιση.

μότητα των ναυπηγείων της χώρας και για να πληραιοποιήσει στο μεγαλύτερο βαθμό την αμυντική αυτοδυναμία, είναι ξεκάθαρο ότι μας κοροϊδεύουν ανοιχτά. Μήπως δηλαδή περιμένουν να πιστέψουμε ότι μας συμφέρει να δώσουμε 163 δισεκατομμύρια δραχμές για να κερδίσουμε 28 δισ. κι αυτά σε είδος; Πόση λογική έχει μέσα του αυτός ο συλλογισμός; Φυσικά καμιά, γι' αυτό και η όλη διαδικασία έγινε στα κρυφά σχεδόν και χωρίς να περάσει ούτε καν απ' τη βουλή για συζήτηση.

Το χειρότερο όμως απ' όλα είναι η ευκολία στη λήψη της απόφασης. Για ένα αμοιβαίο συμφέρον εξοπλισμού - που τον είχε αρνήσει επίμονα μέχρι και ο Δροσογιάννης και παλιότερα και ο Ν. Παππάς - μπαίνει χέρι στο δημόσιο ταμείο και φτωχαινοί με ακόμα πιο πολύ. Δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε την έκταση της ρεμούλας πίσω απ' τις πλάτες μας. Να γιατί αδειάζουν τα ταμεία, να γιατί αυξάνουν τις κρατήσεις της φοροίας, να που πάει ο μόνυθος μας και ο ιδρώτας μας.

Τώρα απ' αυτή τη συγκεκριμένη συμφωνία βγήκαν πάντως ικανοποιημένοι οι σοβινιστές Τουρκοφάγοι στις Ένοπλες Δυνάμεις και γενικότερα, που δεν βλέπουν άλλον κίνδυνο για τη χώρα εκτός απ' την Τουρκία. Ίσως να είναι μια κίνηση καθυστοχασμού τους, από τον Α. Παπανδρόπου με το Νταβός, η οποία εξ' άλλου βρίσκεται και μέσα στα πλαίσια της γραμμής της «*μη πόλεμος*» με εξοπλισμούς.

Να μην αμφιβάλλει όμως κανένας, όταν ολοκληρωθεί η στρωφή της ρωσοδόλης κλίμας του Παπαϊωάννου προς τη Ρωσία, ότι και αυτές οι γερμανικές φρεγάτες θα αξιοποιηθούν από αυτή την υπερδύναμη.

Γιατί όσο και αν πασχίζει το νεο-τοΚΚΕ να μας πείσει ότι αυτή η κίνηση «*γίνεται στα πλαίσια των ανα-*

γκών του ΝΑΤΟ...», δεν μπορεί να αποδείξει γιατί το ΝΑΤΟ έχει συμφέρον πολιτικό να στρέψει την Ελλάδα ενάντια στην Τουρκία.

Αλλά αυτούς μόνο αυτό τους απασχολεί. Δεν τους νοιάζει δηλαδή που η γραφειοκρατική αστική τάξη κλέβει το λαό, τους νοιάζει που τα κλοπιμαία τα δίνει στο ΝΑΤΟ. Αν τα δίνει στην Βαρσοβία δεν θα τους πείραζε, μήπως γι' αυτό ενώ κάλουν τόσο θόρυβο τα λεφτά μας να μη πηγαίνουν στο ΝΑΤΟ, στη βουλή στην ψηφοφορία για τον αμυντικό προϋπολογισμό ψήφισαν λευκό;

Ποτέ οι πραγματικοί κομμουνιστές δεν εμπορευόταν την υπερασπίση της χώρας τους στα χέρια της αστικής τάξης, που ιδιαίτερα μάλιστα στη χώρα μας έχει συνδέσει από γεννησιμόνη της τις τύχες της με κάθε λογής εθνοπροδότες, στρατοκράτες, σοβινιστές, ξενόδολους.

Και άμα κανείς εξετάσει έναν προς ένα τους λόγους που οδήγησαν σ' αυτή την απόφαση, τότε είναι αδύνατο να συγκρατήσει την οργή του και την αγρία γι' αυτή την αστική τάξη, που με ελαφριά τη συνείδησή αποφασίζει μια άνευ προηγουμένου σπατάλη, που είναι δυνατό και από μόνη της να τινάζει την οικονομία της χώρας στον αέρα.

ΜΕΤΑΛΛΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ

Το πραχτορείο «*Τας*» σε χθεσινό σχόλιό του (28/3) που δημοσιεύτηκε στον ελληνικό τύπο αναφέρει πως το απεργιακό κύμα που ξέσπασε στην Πολωνία σκοπεύει να

που σαν κέντρο του έχει τους πάνω από 35.000 εργάτες των Ορυχείων Λένιν στην Νότια Πολωνία.

«*κλιμακώσει την ένταση του στις παραμονές της Πρωτομαγιάς για να πετύχουν τους γνωστούς σε όλους πολιτικούς τους στόχους. Οι οργανωτές της απεργίας έχουν συνειδητά παραβεί όλους τους κανονισμούς, που προβλέπουν την προσφυγή σε τέτοιου είδους εργατικές διαμαρτυρίες μόνο στην περίπτωση που δεν έχουν εξαντληθεί οι πιθανότητες για διαζυγισμό διαπραγματεύσεων.*»

Κεντρικό αίτημα αυτού του απεργιακού κινήματος είναι οι αυξήσεις πάνω στο μεροκάματο, για να μπορέσει η εργατική τάξη να αντέξει στην εξάθλιωση που την έχει ρίξει η σοσιαλφασιστική κλίκα Γιαρουζέλσκι.

Πέρα όμως από την είδηση, η ανακοίνωση του «*ΤΑΣ*» είναι μια άμεση απειλή για τους Πολωνούς εργάτες και μια ανοιχτή επέμβαση στο εργατικό κίνημα της χώρας.

Την Πρωτομαγιά η εργατική τάξη της Πολωνίας θα δώσει την απάντησή της στις απειλές του σοσιαλμπερλιισμού και της σοσιαλφασιστικής κλίμας του Γιαρουζέλσκι.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

«*Από τη στάση θα αναγνωριθεί το ΚΚΕ.*»

Η Ζωροράκης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπαζόμενοι εθνη και λαοί ενωθείτε!